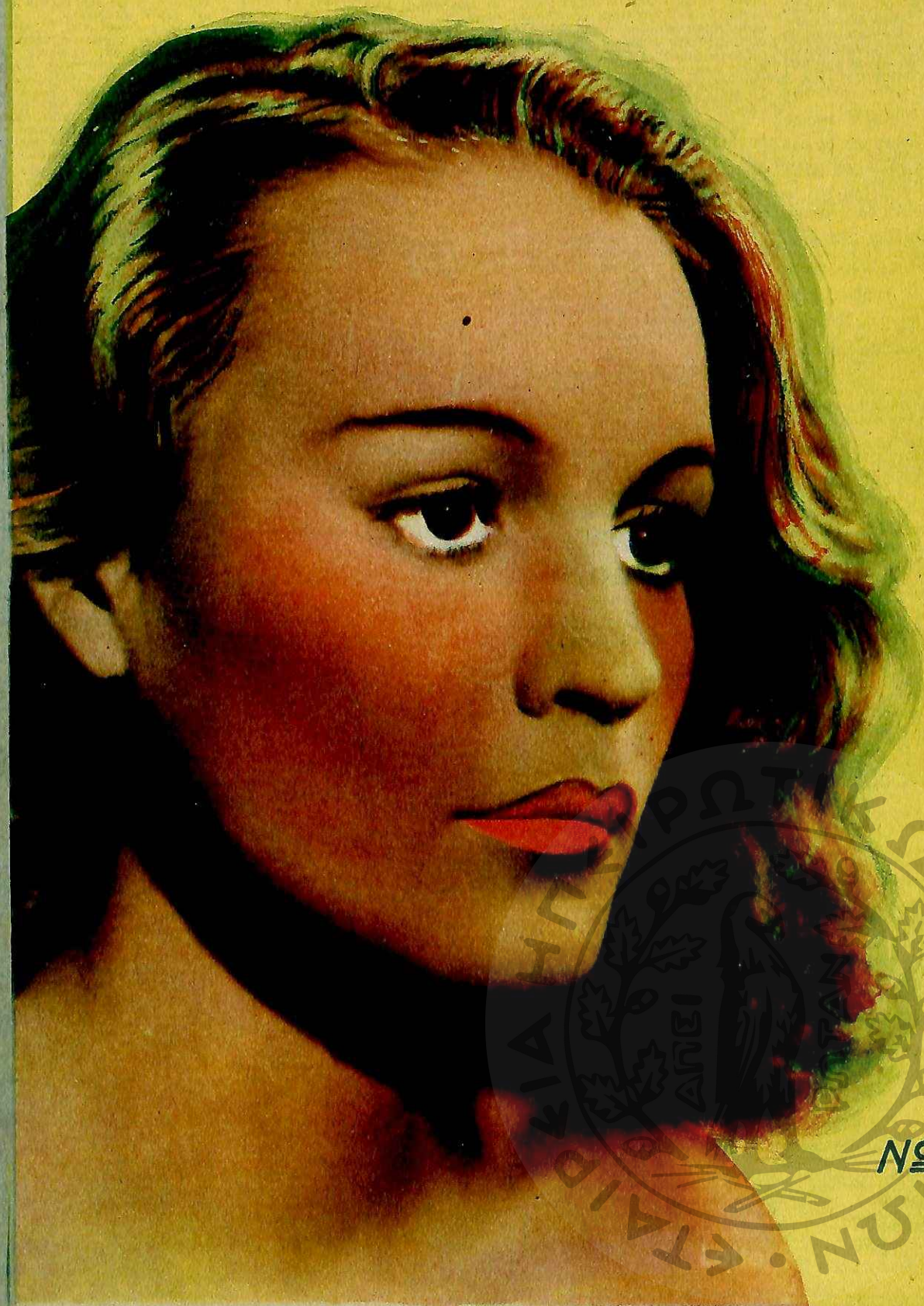

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 249

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ — του θανάτου! —

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ
ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Ο Στέφανος Κράας δρασκελί-
σε, όπως κάθε δράση, τις σιδη-
ροδρομικές γραμμές, πέρασε
στο αντίκρυνό μέρος και τρα-
βήσε προς το χωριό. Βαδίζον-
τας μέσα στα χωράφια, πλησία-
σε τα πρώτα σπίτια του χωριού
και στάθηκε μπρός ο' ένα φηλό
φραχτή. Το σκοτάδι απλωνόταν
αργά στη γη.

Η καρδιά του χτυπούσε δυ-
νατά. Περιμένα, και τα λεπτά
του περνούσαν του φαινόταν
σαν αιώνες. Η ανυπομονησία
τον βασάνιζε, ως που τέλος ά-
κουσε πίσω του ελαφρά θήμα-
τα και ως να στρίφη να δει, η
Ρόζα ρίχτηκε στην αγκαλιά του.

— Άρνησε, της είπε, με πα-
ράνονο.

— Τώρα ευκαιρία να πάω στη
θύση, του απάντησε.

Την κτύπησε μέσα στο μάτι
τα καθαρά και ξάστερα.

— Έκείνη τον ρώτησε.

— Οί έτοιμασίες δεν τέλειω-
σαν ακόμα.

— Σε δύο δρομάδες όλα τελει-
ώνουν, Ρόζα μου. Το σπίτι μου
είναι έτοιμο. Χθές ήρθαν τα έ-
πιπλα.

Σώπασαν... Οί καρδιές τους
χτυπούσαν δυνατά.

— Πρέπει να πηγαίνω, γιατί εί-
νε άργα, είπε σε λίγο η Ρόζα.

— Πήγαίνε. Αύριο θα συναντη-
θούμε στο ίδιο μέρος, είπε ο
Στέφανος και την παρακολού-
θησε με το βλέμμα να γλυ-
στράφει σαν κιά μεσα στη νύχτα
με την καρδιά του φουσκωμένη
από ευσυχία.

— Ύστερα πήρε τον ίδιο δρο-
μό για το χωριό του. Όταν περ-
νούσε πάλι τις σιδηροδρομικές
γραμμές, το πόδι του πιάνει
ανάμεσά τους, εκεί που δια-
σταυρωνόντουσαν.

—Θα σκιστή το παπούτσι μου,
σκέφτηκε, κι' έβαλε όλη του τη
δύναμη για να ελευθερώση το
πόδι του.

— Άλλα του κάκου. Το πόδι του
έμενε πασιμένο στερεά ανάμε-
σα στα αϊδερα. Άφρονε μια
βλαστήμα, και δάλαθε πάλι
να βγάλει το πόδι του από τις
γραμμές. Στήριξε το ελευθερο-
πόδι του πάνω στη γη και κα-
τέβαλε μια δυνατή προσπάθεια
μα έχασε την ισορροπία του κι'
έπεσε κάτω. Σπκώθηκε με κό-
πο και έπεχειρνε ξανά να ε-
λευθερώση το πόδι του, αλλ'
αυτό έμενε σφηνωμένο γερά
στις γραμμές.

— Ένας άμετρος θυμός τον έ-
πιασε τότε. Όλα ή χαρά που
αίσθανόταν λίγο πριν να πλη-
μυρίζη το στήθος του και το
αίσθημα της ευτυχίας που γέ-
μιζε τη ψυχή του, έγιναν τώρα
έναν τρομερό θυμό. Ο ιδρώ-
τας κυλούσε στο πρόσωπό του
κι' έπεφτε σε χοντρές σταγόν-
ες.

Το πόδι του άρχισε να πονή
δυνατά. Θέλησε να το βγάλει
απ' το παπούτσι, μα είδε, ότι
ήταν αδύνατο. Τον κατέλαβε
τότε αγωνία. Γύρισε τα μάτια
του στον ουρανό. Τού φάνηκε
κατάμαυρος. Ύστερα τα στύλω-
σε προς το χωριό. Ήουχία ά-
πόλυτη κυριαρχούσε. Ούτε ο έ-
λάσιος θόρυβος δεν άκουγό-
ταν. Μόνο οί πυγολαβίδες κό-
ρευαν τρελλά γύρω του.

— Η φοβερή αγωνία του, πνίξε
το στήθος του, κι' ανατρίχιασε
όταν σκέφτηκε ότι σε λίγο θα
περνούσε η ταχεία αμαρτοτο-
κία.

— Άρχισε τότε να φωνάζει με
φωνή γεμάτη τρόμο:

— Βοήθεια! Βοήθεια!...

Σε λίγο νόμισε πως άκουσε
θήματα ν' ανεβαίνουν το ύψω-
μα και συγχρόνως είδε έναν
άνθρωπο να προβάλλει στη κο-
ρυφή. Ήταν ο Φίλιππος Γκόσ-
μαν. Δεν τ' είχαν καλά, κι' άρ-
χισε με φωνή γεμάτη ικεσία, να
τον παρακαλή, να τον βοηθήσει
για να ελευθερωθή.

— Εκείνος δεν τούδωσε απάν-
τησι... Προχώρησε και χάθηκε
προς την κατηφορία του ύψω-
ματος.

Πέρασαν αρκετά λεπτά μέσα
σε θανάσιμη αγωνία. Ύστερα
άκουσε τις πόρτες των σπιτιών
του χωριού ν' ανοιγοκλείνουν
και θήματα θισοτικά να πλησι-
άζουν πάλι.

— Όλο το χωριό είχε σηκωθεί
στο πόδι κι' ανέβαινε σε συν-
τροφίες το ύψωμα.

Ο Στέφανος ξαναβρήκε το
θάρρος του.

— Δύο χωρικοί πλησίασαν, τον
έπιασαν γερά από τους ώμους
και τον τραβήξαν μπρός και πι-
σω, τον τράνταξαν γερά, μα ό-
λα αυτά δεν ώφελησαν σε τί-
ποτα. Ένας από τους χωρικούς
έβαλε τ' αυτί του πάνω στις
γραμμές και όταν σηκώθηκε εί-
πε ότι το τράινο πλησίαζε.

— Πρέπει να το σταματήσου-
με, είπαν πολλοί.

Πέρασαν λίγα λεπτά αγωνίας
και τρόμου για το Στέφανο. Η
καρδιά του χτυπούσε δυνατά...
Νόμιζε πως θα τρελλακόταν.

— Θέω μου, έλεος... Σώσε με!
τραυλίσ...

— Σαφικά ένα δυνατό έκθαμ-
νωτικό φως έπεσε πάνω στη
γραμμή... Το τράινο έφτανε ό-
λοταχώς.

Το πλήθος των χωρικών άρ-
χισε τότε να φωνάζει, να κινή
τα χέρια του, να ουρλιάζει.

— Μα το τράινο προχωρούσε
πάντοτε μ' όλη του την ταχύ-
τητα.

— Ο Στέφανος έβλεπε με τρό-
μο τα φοβερά φωτεινά μάτια
της μηχανής που τον κύτταξαν
θαρρείς σαν μάτια θηρίου, που
όλο και πλησίαζε...

— Άρχισε να ξεφωνίζει και να
κουνάει τα χέρια του. Τα μαλ-
λιά του ήταν κολλημένα απ' το
ιδρώτα στο μέτωπό του.

— Λίγα δευτερόλεπτα ακόμα έ-
μεινε στη στάση αυτή. Κι' αζα-
φνα, άστραπιαία, το τράινο πέ-
ρασε τρέχοντας και σφυρίζον-
τας από πάνω του και χάθηκε
ουρλιάζοντας, μακριά, μέσα
στη μαύρη νύχτα!...

Μάθετε "ΟΤΙ..."

Τά χειλιδόνα χιζούν πάντοτε
της φωλής τους σε μέρη ύγιει-
νότατα κι' ότι ποτέ δεν πάνε σε
χωρές όπου υπάρχουν μικρόβια
χολέρας και ιπανοκλίας.

...Οί περισσότεροι απ' τους Γλ
απώνέζους χωρικούς περπατούν ζυ-
πόλητοι και δεν ξέρουν την γεύση
του ψαμιού, τρώγοντας άποκλει-
στικά ρούζι.

...Ένας Γερμανός χημικός θε-
βαιώνει ότι το ανθρώπινο σώμα
αυξάνει καλύτερα στο φως παρά
στο σκοτάδι.

...Όσοι ταξιδεύουν στα ψυχρά,
τερά μέρη της Σιβηρίας όταν ο
ουρανός είναι αίθριος, βλέπουν το
ουράνιο τόξο ότι είκοσι και τριάν-
τα ώρες συνεχώς.

...Οί χωρικοί της 'Ισλανδίας πε-
ταλάνουν τ' αλογά τους με χον-
τρά δερμάτα. Έπίσης οί κάτοι-
κοι του Σουδάν τους φορούν κάλ-
τσες από- καμηλόδερμα.

...Οί άρχαιοι Αιγυπτίοι θεω-
ρούσαν ως άρχη του μεσονυχτίου
το μεσουράνημα του ήλιου. Σή-
μερα όλα τα πολιτισμένα κράτη
μετρούν την ημέρα τους αρχίζον-
τας απ' τα μεσάνυχτα.

...Το έλβετικό χωριό "Ελμ" εί-
νε το μόνο χωριό της Ευρώπης
που δεν το θέλει ο ήλιος ούτε
μία φορά τον χειμώνα. Είνε χι-
μένο στο βάθος μιας κοιλάδας
και γύρω του ύψωνται παυψη-
λα βουνά που το κρύβουν τελείως
απ' τον ήλιο.

...Στα πάλαιά χρόνια οί ναύοι
ήσαν περιχίτητοι ιδίως αν συνέ-
πιπτε να είναι και καμηλοπάρδες,
γιατί οι θαυαίτες τους έπαίριαν
για γελωτοποιούς.

...Η κλήρωσις του πρώτου λα-
χείου έγινε στο Λονδίνο το 1569.

Το περίσσευμα δέ εκ της κληρώσε-
ως, "ετα την διανομή των κερδών
στιους τυχερούς, χρησιμοποιήθηκε
για την κατασκευή του λιμένος.

Ένας νέος στέκεται πολλή ώ-
ρα απέναντι από τη θυγατέρα
του και αντίληφθί από το ύψος
του, ότι του άρεσει, ερωτάει με
το βλέμμα του την κόρη αν
και εκείνη βρισκή της άρε-
σκείας της τον νέο.

— Αν ή κόρη γνέψη άρννητικά,
δεν γίνεται το συνοικέσιο...

— Αν γνέψη όμως καταφατικά, ο
πατέρας απευθεί να πλησιάζη
τον υποψήφιο και με ποικιλιώ-
τες εκφράσεις του εκθειάζει
τα χαρίσματα της κόρης του.

— "Ελα, του λέει, σου την
δίνω. Που θα βρεις, ο' όλη τη
γύρω χώρα καλύτερη νύφη; Έκ-
τός του ότι είναι, καθώς βλέ-
πεις και μόνος σου, ώραία, ό-
πως το φεγγάρι φθινοπωρινής
δραβδας, είναι πρώτης τάξεως
νοικοκυρά, σθέλη, όραστία και
όσο μισή ώρα σου σιγουρίζει
όλοκληρο σπίτι. "Όσο για το μα-
γειρείμα!... "Α, φτάνει φαγη-
τά, που να γλείφεις τα δάκτυ-
λά σου!...

Και συγχρόνως ο πατέρας
πλαταγίζει ήδονικά τη γλώσσα
του.

Ο νέος απαντά ότι ή κόρη
του άρεσει και ρωτάει τί προί-
κα φέρνει μαζί της.

— Όλο αυτό το παζάρευμα δι-
εξάγεται σε τόνο εξαιρετικά
ευγενικό και αν ακόμη δεν συμ-
φωνήσουν οί δυο συνομιλνταί,
άποκαρτώνται γελαστοί, με
λεπτότητα και οκεδόν φίλοι.

— Αν επέλθι συμφωνία, τότε ο
νέος πλησιάζει την κόρη, την
παιρνει από το χέρι, και έτσι
προχωρούν πεζοί, ακολουθούμε-
νοι από τις οικογένειές τους
και πηγαίνουν στο τζαμί, όπου
γίνεται άμέσως ή γαμήλιος ιε-
ροτελεστία.

Κατόπιν ο γαμπρός παραλαμ-
βάνει και την προίκα, που άπο-
τελείται συνήθως και από ζώα,
άλογα, γελάδια, πρόβατα κλπ.,
όσων η πεθερική του ο' ένα
από τα παραπηγμένα των υπαι-
θρίων ζαχαροπλαστών, κερνά
γενναϊόδωρα και έπειτα άποχαι-
ρετά και φεύγει για το χωριό
του, μαζί με την "φρεσκοψώνι-
σμένη" συζυγό του".

Ίδιοκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ

Γραφεία: Όδός Σαταρόζα 5
Τηλέφωνο: 29.967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 249

ΑΘΗΝΑΙ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ 1943

Διευθυντής
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Συνδρομαί: Έτησία Δρχ. 10.400
Έξάμηνος 5.200

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 300

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΕΜΠΟΔΙΟ

Ζητεί τη συμβουλή σας: "Ω-
ριμος πιά και σε ηλικία γάμου
επιθυμεί να συμπλήρη κι' αυ-
τός οικογένεια, ν' αποκτήση
γυναίκα, να γίνει πατέρας παι-
διών, να ζωη κάποιο περιεχο-
μενο στη ζωή του.

Προσεγγίζει τα σαράντα του.
Δεν υπάρχουν μεγάλα περιθώ-
ρια για αναβολές. Ύστερ από
μερικά χρόνια θα είναι άργα,
θα είναι γαμος καθυστερημένος
με όλα τα δυσάρεστα επακόλου-
θα της καθυστέρησης.

Η ζωή του ελευθερου που
ζη τώρα δεν είναι γι' αυτόν
πληγή χαράς. Δεν τον ικανοποι-
ούν οί προχειροί σύνδεσμοι, οί
περιπτώσεις του ερωτικού σπι-
θού, οί ανευθυνες προσεγγί-
σεις, ή παράνομη συναλλαγή,
ή συχνή μεταβολή προσώπων,
ή μια μονιμότητα που δεν κα-
θαγιάζεται από την ευλογία
του γάμου. Συνετός και μετρι-
μένος άνθρωπος, από την πά-
στα που κάνει τους καλούς συ-
ζύγους, γεννημένος για παν-
τρεία, ανυπομονεί να φθάση
στις πύλες του υμενάου. "Οτι
όμως για τους άλλους είναι οί
πρωτοί άπλης έκλογής, γι'
αυτών είναι άλυτο πρόβλημα.

Άλλοι δεν έχουν παρά να δια-
λέξουν τη γυναίκα που επιθυ-
μούν να τους συντροφεύει στη
ζωή και αν συμπέσουν και οί
δικές της επιθυμίες να την κα-
λέσουν στο πλευρό τους. Αυτός
την έκλογή του την έκανε και
το πρόσωπο που προτίμησε θα
ήταν πρόβλημα να τον άκού-
οθηρ μόλις την καλούσε κον-
τά του. Η πρόσκλησις όμως
δεν πραγματοποιείται. Υπάρχει
ένα τεράστιο έμποδιο: τα οίκο-
γενειακά θάρη του μέλλοντος
νυμφίου. Οικογενειάρχης χωρίς
ναχή οικογένεια. Πέθανε ο
πατέρας και του άφησε έκτός
από τη μητέρα, άδελφό ανή-
λικό που πρέπει να σπουδάση,
άδελφές άπροστάτευτες, που
πρέπει κατά ένα τρόπο ν' άπο-
κατασταθούν.

Το μεγάλο ζήτημα της έλλη-
νικής κοινωνίας. Δε θα το ά-
παντήσει σε άλλες χώρες ό-
που το κάθε μέλος της οικογε-
νείας έχει την οικονομικήν του
αυτοτέλεια. Εκεί ο καθένας
για τον εαυτό του. Σ' έμάς ο
ένας για όλους.

Και όταν μόν ο ένας αυτός
διαθέτει άφθονα το οικονομι-
κά μέσα δεν προκύπτει δυσά-
ρεια. Χρηματοδότης της πατρι-
κής οικογένειας, σχηματίζει
και δική του οικογένεια. Δε εί-
νε όμως αυτό ή συνθεσέστη
περίπτωση. Ο κανόνας είναι ο
ένας αυτός με δυσκολία ν' άν-
ταποκρίνεται στις ανάγκες και
της μίας ακόμη οικογένειας.

Επαγγελματίας, υπάλληλος, έ-
πιστήμονες, όλες αυτές οί χι-
λιάδες της μικροαστικής τάξε-
ως που αποτελούν τον πυρήνα
της ελληνικής κοινωνίας, άν-
θρωποι μισοσυντηρητικοί ή έ-
λευθεροί σκοπευτές σε μικρές
όμως και μέτριες εισορήσεις,
βασανίζονται για να επαρκέ-
σουν στις δαπάνες μίας οικογε-
νείας, που δε σχηματίσαν οί ί-
διοι. Πώς θα ήταν δυνατόν στα
θάρη αυτά να προσθέσουν και
νέα; Και είναι τόσο ή επιθυμία
τους... Έπιθυμία άπολύτης νό-
μιμης. Δικαίωμα που κανένας
δεν μπορεί να τους άρνηθί.

Έν τούτοις το δικαίωμα αυτό
δεν το ικανοποιούν. Νέοι είναι
κι' έρωτεύονται, άντρες, είναι
κι' λαχταρούν το κοδι της γυ-
ναίκας, το χαμόγελο ενός θρε-

Οπισυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

φους, τη θαληπρή μιάς φωλής
που έκτιον με τα χέρια τους.
Επιδιώκουν τ' άδύνατα. Η πα-
ρουσία της μίας οικογένειας
έμποδίζει το σχηματισμό της
άλλης. Πρόσωπα προσφιλέστα-
τα, ή μητέρα, οί άδελφές, οί
πλησιέστεροι συγγενείς, γίνον-
ται χωρίς να το θέλουν, έμπο-
δια στην ευτυχία εκείνου που
ή παράδοσις και οί όροι της
κοινωνικής μας ζωής καταδικά-
ζουν να γυρίζει το μαγνητοπύ-
γαδο από το όποιον οί πάντες
αρευνούνται.

Συχνά επιδιώκονται μέσες
λύσεις. Όταν ο έρωτας είναι
σφοδρός, όταν ή ανάγκη του
γάμου γίνει εξαιρετικά έντονη,
ή όταν οί παράνομες σχέσεις
δημιουργήσουν γεγονότα που
πρέπει να καλυφθούν με τον
μανδύα της νομιμότητας, τότε
δεν σχηματίζονται δύο χωρι-
στές οικογένειες, αλλά οί δυο
με τη μέθοδο της συμβιώσεως,
συμμενεύονται σε μία.

Η συμβίωσις. Άλλη πληγή
αυτή της ελληνικής ζωής. Η
νύφη κομίζεται — προσάγεται
θάλαγα — στο πατρικό σπίτι.
Με μειδιάματα την υποδεχόν-
ται, με μειδιάματα άπαντά κι'
εκείνη στην υποδοχή. Για πό-
σον καιρό; Λυκοφύλαξ μικράς
διαρκείας. Κάποτε θα έκραγη ο
πόλεμος. Είναι τόσο πολλές οί
άμορφες... Όσο αγαθές κι' άν

είνε οί διαθέσεις από τα δύο
μέρη, όσο συγκρατημένοι κι'
άν είναι οί αντίπαλοι, όσο κι'
άν ή καλή ανατροφή έμποδι-
ζει τις θυελλώδεις ρήξεις, θάρ-
θη ή στιγμή της έκρήξεως.

Την πραγματικότητα αυτή έ-
χει υπ' όφει του ο άνθρωπος
με τα οικογενειακά θάρη και
ρωτά αν είναι καταδικασμένος
να μη γνωρίση ο' όλη του τη
ζωή τις καλές και τις κακές
στιγμές του συζυγικού βίου. Να
έγκαταλείψη άπροστάτευτη την
πατρική του οικογένεια ούτε
κάν το σκέπτεται. Τού φαίνεται
τεράτως. Άλλά επίσης θερσι-
τώδες τού φαίνεται να θυσιά-
ση τη αγάπη του — γιατί είν' έ-
ρωτευμένος ο άνθρωπος — σε
υποχρεώσεις που δε δημιούρ-
γησε ο ίδιος.

Ποιά λύσι του προτείνεται;
Μην κουράζεσθε να θορπε άλ-
λην από τη μία και μόνη που
υπάρχει: Αυτό που είπαμε κι'
άλλες φορές: Γενικευσις της
εργασίας των γυναικών. Όταν
ή καθαριά έκρ το τσαντάκι της
όταν άποκτήσουν δηλαδή οίκο-
νομική αυτοτέλεια, δε θα γι-
νώνται πια θάρος σε κανένα,
ούτε θα κόβουν το όδρομο σ' έ-
κείνους που φέρουν, σήμερα τις
ευθύνες της συντηρήσεως τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΤΟ ΦΛΕΓΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ύστερ από τη συννεφιά και την βροχή την τέση,
όλόκληρη ή Πρωτεύουσα είν' έν άναστατώσει,
κι' οί κάτοικοι των Άθηνών ρωτών όμοψώνως:
"Εγέμιο" ή δε γέμισε ή λίμνη Μαραθώνος;"

Χωρίς καμιά διακοπή σε κάθε συνοικία
και τ' άνδρικά τα στόματα μα και τα γυναικεία,
το ίδιο το ερώτημα προβάλλουν επιμόνως:
"Εγέμιο" ή δε γέμισε ή λίμνη Μαραθώνος;"

Οί Άθηναίοι πάθανε πραγματική μανία,
κι' είτε στους δρόμους βρισκονται, είτε στα καφενεία,
τους φίλους και γνωρίμους των ρωτούν άνοικτεψιμόνως:
"Εγέμιο" ή δε γέμισε ή λίμνη Μαραθώνος;"

Τό βρισκω μάλλον περιττό λοιπόν να σας εκθέσω,
πως δεν μπορεί εξαίρεση είν' ν' άποτελέσω,
γι' αυτό με ύφος θλιμένο αναρωτιέμαι μόνος:
"Εγέμιο" ή δε γέμισε ή λίμνη Μαραθώνος;"

Πάντως δεν άπελπιζούμαι, και είμαι ώρισμένος,
απ' τον καιρό τον βροχερό κατενθουσιασμένος,
και λέω σαν αντίληφθω πως ογοφικαλίζει:
"Στάλα τη στάλα το νερό... ή λίμνη μας γεμίζει!..."

Η ΑΝΑΤΙΜΗΣΙΣ

Έσχάτως ακρίβησαν τα τρόφιμα και πάλι,
κι' από την ανατίμησι μας έχει πιάσει ζάλη.
Γυρίζομε στην άγορά με λαιμαργία λίγη,
άκούμε μερικές τιμές και όπου φύγει — φύγει...

Άφου λοιπόν ακρίβησαν τα τρόφιμα και πάλι,
χορταίνωμε κυττάζοντας τα είδη του υπακάλι,
ή κρυφοκαμρώνοντας τ' άρνία και τα μοσχάρια
κι' επαληθεύει δυστυχώς το «φάτε μάτια φάρια!»

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Ποτέ δεν ήμουν μοχθήρως ούτ' έκανα κακίες.
πολλοί τον χαρακτήρα μου τον βρίσκουν χρυσό.
Άλλά μη μου μιλήσετε για κάλτσες γυναικείες,
γιατί κι' εσάς, όπως κι' αυτές, θ' άρχισω να μισώ.

Ποτέ οί άφιλότιμες δεν φέρονται πρεπόντως,
έκεί που φαίνονται γερές τους φεύγει ένας πόντος,
και μία κι' ή γυναικούλα σου δεν τις φοβάει έτσι,
άγριεμμένος τις θουτάς και τρέχεις για του όρεσι!

Άλλά της τιμωρίας τους ή ώρα πια έπέστη,
θα δουνε περιφρόνησι όμαδική κι' άπόλυτη.
Πότε θ' αλλάξη ο καιρός, πότε θα πιάση ζέση,
να θγαίν' ή γυναικούλα μου περίπατο ζυλόπτη.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΠΑΘΗ

Η ΖΗΛΕΙΑ

Τό τρομερότερο από τα άν-
θρώπινα πάθη, είναι άσφαλώς ή
ζήλεια. Η ιστορία αναφέρει έ-
να σωρό τραγυδιές που είχαν
ως άφορμή τη ζήλοτυπία.

Ο Άθηναίος π.χ. περιγράφει
ως εξής το οίκτρο τέλος της
περιφημής έταιρας Λαϊδός: "Ο-
ταν την έρωτεύθηκε ο Πασα-
νίας, τόσο πολύ εξηγήρη ή
ζήλοτυπία των άλλων έταίρων,
ώστε έπήγαν και την όρκααν
μέσα στο ιερό της Άφροδίτης,
έκει δε την έσκότωσαν χτυπών
τας την με τα ξύλινα παπού-
τσια τους!..."

Οί χρονικογράφοι του μεσαι-
ωνος διηγούνται επίσης το ό-
ποιο θεαλκόουν ότι είναι πραγ-
ματικό:

Ένας Ισπανός είδε κάποτε
στον ύπνο του ότι ή γυναίκα
του τον άπατούσε. Ένοιωσε δε
τόση όργη μέσα απ' το όνειρο
του, ώστε, ώστε ζυπννησε άμέ-
σως.

Η γυναίκα του κοιμώταν δι-
πλα του, χωρίς φυσικά να ύπα-
πτεύεται το παραμικρό. Ο Ι-
σπανός τότε μόλις την άνι-
κρυσε, ένοιωσε τέτοια λύσσα
μέσα του, ώστε ρίχτηκε πάνω
της και την έπνιξε!

Ιδού τώρα και μία άλλη πε-
ριπτωση ζήλειας την όποία α-
ναφέρει ο Σαμφόρ:

Ένας φίλος του παθολογικά
ζηλιάρης, ήταν έρωτευμένος με
μία κυρία της άριστοκρατίας,
την δούκισσα ν' Όλον, που φη
μιζούσαν στην εποχή της για τη
μεγάλη της όμορφιά. Μία μέ-
ρα ο Σαμφόρ έδεχθηκε την επί-
σκεψι του φίλου του αυτού, ο
όποιος φαινόταν εξαιρετικά τα-
ραγμένος.

— Τι σου συνέβη; τον ρώτησε
ο Σαμφόρ.

— Τελείωσε, φίλε μου... του ά-
πάντησε ο ζηλιάρης. Το άπο-
φάσις πιά. Θα διακόψω κάθε
σχέσι με την δούκισσα...

— Και γιατί; Τι σου κανε;

— Την είδα φιλε μου, να χα-
ριεντίζεται με τόν άνδρα της.

— Ε, και τί σημασία έχει αυ-
τό;

— Είσαι με τα καλά σου; Την
πιάνω επ' αυτοφώρω να με...
άπατα με τόν άνδρα της, και
με ρωτάς τί σημασία έχει αυ-
τό;...

Κάποιος Γερμανός, διηγείται
ο άδβας Μπουρντελόν στα "Πε-
ρίεργα του", έζηλευσε...το νερό
με το όποιο πλένονταν ή φίλη
του...γιατί άγγιζε το σώμα της.

Κάποιος άλλος πάλι, δεν ά-
νεχόταν να υπάρχουν μέσα στο
δωμάτιο της φίλης του πορτραί-
το άνδρών, για να μην την...
κυττάζουν!

Ο Πλουταρχος αναφέρει ένα
άλλο ζηλιάρη που απαιτούσε ά-
πό τη φίλη του να μην έπικα-
λθται στις προσευχές της...άρ-
σενικούς θεούς αλλά μόνον...
θεές!

Άμνηστο είναι και το περιστά-
τικό του ζηλιάρη εκείνου αξιω-
ματικό που άπαύσως τη συζυ-
γο ενός φίλου του. Ο φίλος
τον ανακάλυψε άεσφνα πως ή
γυναίκα του τον άπατούσε μ' έ-
να καλλιτέχνη και το είπτε στον
αξιωματικό. Εκείνος τότε γούρ-
λωσε τα μάτια του και κραύ-
γασε γεμάτος θυμό:

— Μας άπατά λοιπόν. ή ά-
θλια!

"Ενα μεγάλο νυφοπάζαρο

Στην καρδιά του θιθέτ. — Σέπι, το χωριό των παντρολογημά-
των. — Τι γίνεται κάθε χρόνο. — Κατακλυσμός από νύφες και
γαμπρούς. — Οί γραφικές συνοδείες. — Τα παζαρέματα. — Οί
προίκες. — Πως κλείνουν οί συμφωνίες. — Στο τζαμί. — Το γα-
μήλιο φαγοπότη.

Στην καρδιά των Ίμαλαίων,
κοντά στην πρωτεύουσα Σίμλα
του θιθέτ, βρισκεται το μεγαλύ-
τερο νυφοπάζαρο του κόσμου.
Είνε ή κωμόπολις Σέπι, όπου
κάθε χρόνο συγκεντρώνονται
κορίτσια της παντρείας από ό-
λα τα μέρη του κόσμου και εκ-
τίθενται για να τα ζητήσουν σε
γάμο.

Μυριάδες ολόκληρες υποψη-
φίων συζύγων καταφθάνουν έ-
κεί από όλα τα μέρη της Ά-
σίας. Μέχρι πρό όλίγων έτών
άκόμα, γινόντουσαν εκεί γάμοι
μεταξύ μίας νέας προερχομέ-
νης, λόγου χάριν, από την
Κωνσταντινούπολη, και ενός
νέου, πατρίς του όποιου ήταν

Τ' ΑΡΧΑΙΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΕΚΕΙΝΗ (άνοιγει ένα συρτάρι και βρίσκει μία σειρά φωτογραφίες). — Τι είν' αυτά;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυδρώνει ήλθια). — Φωτογραφίες...

ΕΚΕΙΝΗ (επιθετική). — Τι φωτογραφίες;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Εξήμιση επί έννεα.

ΕΚΕΙΝΗ. — Μη κινήσῃς τὸ κουτό, γιατί δὲ σοὺ πάει...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τὸ ξέρω. Ἐχεις τὴν ἰδέα πὺς εἶμαι ἐξηντὸς, κι' αὐτὸ μὲ τιπὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μη στρίβεις τὴν κουβέντα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δὲ στρίβω καμμιὰ κουβέντα ἀπολύτως. Μὲ ρώτησες τί φωτογραφίες εἶν' αὐτές. Σοὺ ἀπαντῶ: Παλιές φωτογραφίες...

ΕΚΕΙΝΗ. — Παλιές ἀμαρτίες;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἀς ποῦμε κι' ἔτσι. Κάθε ἀντράς ἔχει νὰ κάνει καὶ μερικά ἀμαρτήματα, προτού μὴ στὸν ἀναμάρτητο παράδεισο τοῦ αὐχυντικοῦ θείου...

ΕΚΕΙΝΗ. — Κοροϊδεύεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἰσα... ἰσα, σοβαρολογῶ δὲ μὴ ποῦμαι νὰ φαντασθῇς...

ΕΚΕΙΝΗ. — Καὶ δὲ μὴ λές, τί χρειάζονται, ὅλες αὐτές οἱ φωτογραφίες μὲς στὸ συρτάρι σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἀρχαίων. Ὅτι χρεὶται αὐτὰ οἱ τότεμοὶ τῶν παλιῶν

λογιστικῶν διβλίων στὰ ράφια μιᾶς ἐταιρίας μὲ παρελθόν... Ὅλα αὐτὰ τὰ «δουάν»-λαβεῖν τῶν περασμένων χρήσεων, δὲν πρόκειται πιά νὰ τὰ ξεφυλλίσῃ κανεὶς. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ὑπάρχουν. Κάποτε ἀπάντως τοὺς ξεχνῶντες ἡ σχολαστικότης τῶν λογιστῶν, γιὰ νὰ γεμίσι τὴς σελίδες τοὺς μ' ἀριθμούς, μὲ στραβές γραμμές καὶ μὲ ἰσοσκελισμούς. Ἔτσι καὶ τὸ ἀρχεῖον ἐνὸς ἀνθρώπου: Μὲς ἀπὸ τὴς φωτογραφίας ἐνὸς παλιποῦ ἀλμπουμ ἀπαιτῶ δὲ ἡ ἱστορία του, μὲ πρόσωπα, γεγονότα, ἡμερομηνίες.

ΕΚΕΙΝΗ (ἐλαφρῶς ἐξαλλή). — Καί, ἀποκλείεται ὅλας δὲ, ὅλας τὰ πρόσωπα, τὰ γεγονότα, οἱ ἡμερομηνίες, νὰ μὴ δύνουν σήμερα στὰ νεύρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἀποκλείεται ἀπολύτως.

ΕΚΕΙΝΗ. — Μπᾶ; Καί, γιατί, παρκαλό;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πῶς εἶνε δυνατό νὰ σὲ πειράξῃ ἡ μούμια ἐνὸς Φαραῶ τῆς πρώτης δυναστείας;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἀρχαίος τὸ μάθημα τῆς ἀλγυπτολογίας;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Καθόλου. Θέλω μόνον νὰ σοὺ ὑπογραμμίσω, ὅτι μὴ γυναικὰ πού καταδικάζεται νὰ πατιέται χωρὶς ἐλπίδα μέσα στὰ

φύλλα ἐνὸς λησμονημένου ἀλμπουμ, μοιάζει ἀρκετὰ μὲ μούμια παλιποῦ Αἰγυπτίου βασιλέα, ποὺ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ὄγῃ ἀπ' τῆς σαρκοφάγου του, παρὰ μόνον ἀν' μεσοκρήνην ἢ περιεργείαν κανενὸς ἀρχαιολόγου. Ἀλλὰ καὶ τότε ὁ κακομοιρὸς ὁ βασιλεὺς δὲ θά βγῇ σὺν ἐπισημότης ἐτοιμὴ νὰ φορέσῃ στῆμα καὶ νὰ διατάξῃ, ὅλα σὺν ἱστορικῷ δοκομύμνῳ.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἐμένα πάντως μ' ἐνοχλοῦν ἀφάνταστα ὅλες αὐτές οἱ κυρίες πού βρίσκονται φωτογραφισμένες ἐδῶ μέσα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Κι' ἔχεις μεγάλον ὄνειρό νὰ ἐνοχλήσαι...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ὅλες αὐτές οἱ φωτογραφίες μοιάζουν μὲ τοὺς ἀρραβωνισμένους τῶν παλιῶν χρόνων συγγράφων μέσα στὰ ράφια μιᾶς ἐβιβλιοθήκης. Προορισμός τοὺς εἶνε νὰ σκορπίζονται. Δὲν πρόκειται ν' ἀνοίξῃ κανεὶς τὴς σελίδες τοὺς καὶ νὰ τὴς διαβάσῃ...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὅχι, ἀποκλείεται. Κατὰ τὴς ἀποφάσεις τοὺς θὰ μείνουν ἀπὸ τὴς ἀποφάσεις νὰ κυνῶνται ἀπὸ τὸν «Ἐπιτάφιο τοῦ Περικλέους» ἢ ἀπὸ τὸ «Εὐνύχιον» τοῦ Λουκιανού;

ΕΚΕΙΝΗ. — Δὲν ξέρω ἀκριβῶς τί λές, μὴ φαίνεται ὅμως ὅτι μὲ κοροϊδεύεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἀλῶος! Καὶ διπλά, σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς σκονισμένους τόπους τῶν ἀρχαίων κειμένων, ὑπάρχει ἀνοιχτό μὴ κι' ἕνα ὥρατο, φρεσκοτυπωμένο βιβλίσκιο, διπλά στὸ κρεβάτι, ἀπὸ τὸ κομοδίνο μὲ τὴν ἀναμένη ἐσθῆτα... Αὐτὸ διαβάσω κάθε βράδυ λίγο-λίγο, σὺν ἀσθητικῶς, ποὺ δὲν θέλει νὰ ἐξαναλῇ μὲ μιᾶς ὅλο τὸ ἀπόθεμα τῆς εὐτυχίας του... (πὺς ἀντά): Κι' αὐτὸ τὸ βιβλίο εἶσαι σὺ...

ΕΚΕΙΝΗ. — (Ἐκείνη μένει παρηγορημένη σὺν ἀγκαλιᾷ του, μὲ τὸ ἀλμπουμ διπλὰ τῆς ἀνοιχτῆς κι' ἀκίνητο).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ τῆς ζωγραφικῆς

Ἡ φυσικότης ὠρισμένων ἐργῶν τέχνης εἶνε μερικὲς φορές μεγάλῃ, ὥστε κατορθῶναι νὰ ξεγελάσῃ πολλοὺς κάνοντας τοὺς νὰ νομίσουν τὰ ζωγραφισμένα ἀντικείμενα γιὰ φῦ οἰκᾶ.

Κατωτέρω δημοσιεύουμε μερικά οματικά καλλιτεχνικά ἀνέκδοτα.

Ὁ μέγας ζωγράφος Τισιανὸς ἐξωγράφισε κάποτε τὰ πορτραὶ τὰ τοῦ Πάπα Παύλου Γ' καὶ τοῦ αυτοκράτορος Καρόλου τοῦ Ε'. Τὰ πορτραὶτα αὐτὰ τοποθετήθηκαν μὴ μὲρα σ' ἕνα μπαλκόνι. Λέγε δὲ, ὅτι ἦσαν τόσο φυσικά, ὥστε οἱ διαβάτες περνώντας τὰς καίρετοσαν παίρνοντας τὰ γιὰ τὰ... μυντέλα τοὺς!

Ὁ Ἀννιδας Κασσάρι, διηγείται, ὅτι ἐπισκεφθεὶς κάποτε τὸν διάσημον ζωγράφον Βασσάρι στὸ ἐργαστήριό του, ἀπλῶς τὸ χέρι τοῦ γιὰ νὰ πάρῃ κάποιο βιβλίο, τὸ ὁποῖο ὁ διάσημος ζωγράφος εἶχε ζωγραφίσει, πᾶν σ' ἕνα τραπέζι καὶ τὸ ὁποῖο αὐτὸς εἶχε πάρει γι' ἀληθινὸ!

Διηγούνται ἐπίσης πῶς κάποιος πινὰς τοῦ Λεμπρέν ἐξέλασε κάποτε ἕνα γαϊδάρη!...

Ὁ πινὰς αὐτὸς εἶχε στὸ φόντο του μὴ τοῦφα γαϊδουράγκαθα. Ὅταν ὁ Λεμπρέν τὸν τελειώσε, τὸν ἄφησε στὸν κήπο του γιὰ νὰ στεγνώσουν οἱ λαδομπογιές.

Ἐπειὰ ἀπὸ λίγο, ἔκτυχε νὰ περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ μὴ γρηὶ χωριάτισσα καθάλα, στὸ γαϊδάρη τῆς.

Ὁ γαϊδάρης μολὶς ἀντίκρυσε τὸν πινάκα, ὥρμησε ἐπάνω του καὶ ἀν δὲν τὸν ἐμπόδιζαν ἐγκαίρως οἱ δύο βοηθοὶ τοῦ ζωγράφου, θὰ τὸν κατέστρεφε γιὰ... νὰ φάῃ τὰ ζωγραφιστὰ γαϊδουράγκαθα τὰ ὁποῖα εἶχε πάρει γιὰ πραγματικά.

Ὁ ἀρχαῖος ζωγράφος Ζευξὶς ἐξωγράφισε κάποτε μὴ κυμική γρηούλα, τόσο φυσικά, ὥστε ὁ τὸν ἀντίκρυσε τὸ ἔργο του, τὸν ἐπίασαν τὰ γέλια. Λέγεται μάλιστα ὅτι πέθανε ἀπ' τὰ πολλὰ γέλια ποὺ ἔκανε, κυττάζοντας τὸν πινάκα αὐτόν!

Ὁ ἴδιος αὐτὸς ζωγράφος εἶχε ζωγραφίσει πάλι μερικά σταφυλὰ μέσα σ' ἕνα καλάθι. Τὰ σταφυλὰ ἦσαν τόσο φυσικά, ὥστε ὅταν ἐξέθεσε τὸν πινάκα του στὸ μπαλκόνι τοῦ μεγάρου του, μαζεύτηκαν τοὺς κόσμου τὰ πουλιὰ γιὰ... νὰ τοιμψοῦν τὴς ρόγες τῶν σταφυλῶν!

Ὁ ζωγράφος Παράσιος, ὁ ὁποῖος θεωροῦσε τὸν Ζευξὶ ὡς τὸν μόνον ἀντιπάλου του στὴ ζωγραφικὴ, τὸν προσκάλεσε κάποτε στὸ ἐργαστήριό του καὶ τὸν ἐδίδε ἕνα παραπέτασμα, πῶς ἀπ' τὸ ὁποῖο, καθὼς τοῦ εἶπε κρυφτόταν, ἐνὸς πινάκα ζωγραφικῆς. Ὁ Ζευξὶς, ἀνυποπίπτως, πλησίασε τὸ παραπέτασμα καὶ δοκίμασε νὰ τὸ παραμερίσῃ. Τότε ὅμως τὴν ἐπιάσε, γιὰ τὸ παραπέτασμα ἐκεῖνο ἦταν ἀπόλυτος ζωγραφισμένο ἀπ' τὸν Παράσιο.

Μ' ἐνέκτισε ἡ ἀνέκταξή μὲ θαυμασμὸ ὁ Ζευξὶς. Γιατὶ ἐγὼ μὲν δὲν ἐξηπάτησα παρὰ μόνον τὰ πουλιὰ, ἐνῶ αὐτὸς ἐξηπάτησε ἐμένα τὸν ἴδιο.

Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἦταν πολὺ αὐστηρὸς κριτὴς τῶν ἐργῶν ζωγραφικῆς. Εὐρισκόμενος κάποτε στήν Ἐφεσόν, εἶδε ἕνα πορτραῖτο του, τὸ ὁποῖο εἶχε φιλοτεχνήσει ὁ Ἀπελλὰς καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κτακρίνῃ. Τὴν ἴδια ὁμοῦς στιγμὴν ἐπιλήσιος τὸν πῖνακα τὸ ἄλογο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸ ὁποῖο μολὶς ἀντίκρυσε τὴν εἰκόνα τοῦ κυρίου του, ἄρχισε νὰ χρεμετίζῃ χαρούμενα.

Τὸ ἄλογο αὐτὸ, μεγαλειότητα, εἶπε τότε ὁ Ἀπελλὰς, καὶ μὴ μόνον ἀντιπάλου καὶ ὡς εἶπε: — Ἦούχασε, μανθὰμ.

Μὲ ποῖον ἥσουν;

Μὲ ἕνα κύριον καθὼς πρέπει. Καὶ πέντε ἄλλους κύριους καθὼς πρέπει. Ἀντίλαμ

Μαντέμ σουσου

Τὸ παράπονο

Εἶχε περάσει ἐννὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμα ὁ Παναγιώτακας. Γιὰ κάθε ἄλλην σύζυγον ἡ καθυστέρησις μιᾶς βραδυᾶς δὲν μπορούσε ν' ἀποτελέσει γεγονός ἐξαιρετικό. Γιατὶ καὶ ὁ τακτικότερος σύζυγος μὴ φορὰ τὴν ἐβδομάδα ἢ ἑστὼ καὶ μὴ φορὰ τὸ δεκαπενθήμερον, θὰ μπλεξῇ μὲ τὴν παρέα του καὶ δὲν θὰ ὀρεσκαί ἀκριβῶς τὴν ὥρα τῆς ἐσπερινῆς ἡ ζωγραφῆς τοῦ δελτίου παρουσιάσεως τῆς συζυγικῆς ἐστίας. Ἀλλὰ γιὰ τὸν Παναγιώτακην τὸ πρᾶγμα ἦταν πραγματικῶς ἐξαιρετικό.

Ἐπὶ εἰκοσι χρόνια τῶρα ἐμαλλιοτραβιόταν, ἀρπαχνόταν, ἐσυγχίζονταν, ὑβρίζονταν, ἀλλὰ οἱς ὥρες τοῦ ἦταν τακτικός. Καὶ ἐπὶ μῆνες καὶ μῆνες τῶρα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἐπικρατοῦσε αὐτὴ ἡ γενική πολεμική ἀνωμαλία, ἐπὶ τὸ βράδυ ντάγκ!... ὁ Παναγιώτακας θρικόταν σὺν ὀπί. Δὲν ὑπῆρχε κανένα προηγούμενον ποὺ νάχε ἀργήσει ἐστὼ καὶ ἕνα τέταρτο.

Καὶ ὅμως ἀπόψε! Ἀρχισε ν' ἀνησυχεῖ ὁ Σουσοῦ. Τί τοῦ εἶχε συμβῇ; Γιατὶ καθυστεροῦσε ἔτσι; Μὲ ποῖον εἶχε μπλέξει; Μήπως τοῦ συνέβη κανένα ἀτύχημα; Στὴς 7½ ὁ Σουσοῦ ἦταν ἀνυποχ. Στὴς 8 ἄρχισε νὰ δυσφορῇ. Στὴς 8½ εἶχε γίνῃ ὀρθοί. Καὶ οἱ 9 ἔγινε ἀνάστασι. Καὶ ἔλεγε μόνῃ τῆς:

— Βλάδι!

Κι' ὕστερα πάλι.

— Τὸν ὀρμηλοῖ! Τί ἀπέγινε;

Καὶ κατόπιν:

— Θεὲ τῆς ἀριστοκρατίας, μήπως τοῦ συνέβη κανένα ἀτύχημα; Ἐκεῖ γούστο!

Καὶ ὅμως ἀπὸ τῆς 9 ἐμπήκε ὁ Παναγιώτακας τὰ πόδια στὸ μεῦσι. Ἀγνώριστος ἦταν. Ἐτρικαίσε. Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Σουσοῦ τραγουδώντας:

Βρεεεεχει καὶ τί μελαγχολία ἐεεεεχει!....

Ἐξαλλὰ ἀπὸ ἀγανάκτησιν ἡ πυργοδῶσινα τοῦ Βουθούλα ἀπεμακρύνθη καὶ ἔκανε μορφοσμὸν ἀπιδίας:

— Ἥλθιε!....

— Βρεεεεχει!

— Ἀνὸντε!

— Καὶ τί μελαγχολία ἐεεεχει!

— Συχαμένε.

— Πόσο μ' ἄρσσει ὅταν βρεεεεχει!

— Θὰ παύσης;

— Τοῦ φθινόπωρου ἡ ἐποχὴ!

Ὅπου ἐξέσπασε ἡ μεγάλη δέσποινα:

— Γελῶ! Συχαμένε! Ἐὰν ἔδλεπες τὸν αὐτὸ σου εἰς ποῖον κατάντημα ἔχεις φθάσει, δὲν θὰ ἐτολμοῦσες νὰ ἐμφανισθῇς μπροστὰ μου σ' αὐτὰ τὰ χάλια.

Ὁ Παναγιώτακας σὺν τὴν συνουσίαν τὴν κατὰστασιν του, ἐσταμάτησε γιὰ μὴ στιγμὴ καὶ κάθοσε σὲ μὴ καρέκλα.

— Ποῦ ἥσουν θλάς;

— Ἐγώ;

— Ἀμὲ ἐγώ, γελοῖς τύπε; Τοῦλάχιστον ἥσουν μὲ κανένα ἄνθρωπο τῆς προσοχῆς ἡ ἐπὶ τῆς σειρᾶς σου καὶ μὲ ἐξυπνέσεις εἰς τὴν κοινὴν γνῶμην, νὰ σὲ δείκνουν καὶ νὰ λένε σὲς ταβέρνες (αὐτὸς ὁ γελῶν εἶπε ὁ σύζυγος τῆς μαντᾶς Σουσοῦς!)

Ὁ Παναγιώτακας τὴν ἐκτίταξε μὲ τὸ τρυφερό καὶ θαλασπῶδες ἐκεῖνο βλέμμα ποὺ ἔχουν οἱ μεθυσμένοι καὶ ὕστερα εἶπε:

— Ἦούχασε, μανθὰμ.

Μὲ ποῖον ἥσουν;

Μὲ ἕνα κύριον καθὼς πρέπει. Καὶ πέντε ἄλλους κύριους καθὼς πρέπει. Ἀντίλαμ

ὄψεναι; Ἐπῆγαμε σὲ μὴ ταβέρνα ὅπου τὴς ἐνομιάζουν κοσμικῶς, ἀντιλαμβάνεσαι; Καὶ ἐμεθύσαμε σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς κα νόνας τῆς ἀριστοκρατίας. Οὐτὲ ἐδείξαμε κανένα, οὐτὲ μᾶς ἐδείραν, οὐτὲ κα ἐσπᾶσαμε κανένα ποτήρι.

Ἐπειὰ ἐσπᾶσε γιὰ μὴ στιγμὴ. Καὶ κατόπιν ἀπότομα ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Κατὰ πλῆκτι τὸν ἐκτίταξε ὁ Σουσοῦ.

— Τί ἔχεις, ἀνὸντε;

— Πρὸς τί κλαίς; Καὶ ἂν ἤξερες τί κωμικὸ καὶ ἀπὸς εἶνε νὰ κλαίῃ ἕνας ἄνδρας τῆς ἡλικίας σου θὰ ἔσκαζες ἀμέσως.

Μὰ τὸν Παναγιώτακην τὸν εἶχε πιάσει τὸ παράπονο καὶ ἔκλειε γοερῶς, ἐνῶ κλάμα μὲ χονδροειδεῖς λυγμούς — ὅ,τι φρικτὸν ἐστὶ καὶ λέγειν.

— Θὰ πάψης, θλάς;

— Ὁχι, ζαργάνα μου.

— Γιατὶ κλαίς;

— Ζαργάνα μου, δὲν μπορῶ πιά. Ἀπόψε ἐνέκα ἡ περιήγησις καὶ τὸ ποτιὸ καὶ ἡ παρέα μου θὰ σοὺ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν μου. Εἰκοσι χρόνια μὴ λές καὶ μὴ ξαναλές καὶ δόστω μὴ λές πάλι εἰς τὴν λόγον μου σὲ κάνω ρεζίλι καὶ σὲ ἐξευτελίζω. Τὸ λοιπὸν ἀπόψε ἀποκαλύφθηκε τὸ ἀντίθετο καὶ ἐνέκα τὸ ποτιὸ πῶς ἡμῶν λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σοὺ τὸ πῶ ὅτι ἐσὺ μὴ κάνεις ρεζίλι, μωρὲ Ζαργάνα μου. Ἐσὺ εἶσαι τὸ γελῶν!

Ἐφρίξε ὁ Σουσοῦ:

— Τί λές, ἡλίθιε!

— Αὐτό, τὸ εἶπα.

— Τοῦλάχιστον συχαμένε καὶ γελοῖς λαϊκῶς τύπε ποὺ σοὺ κάνω τὴν τιμὴ νὰ σ' ἔχω αὐτὸν μου νὰ ὑψώνης τὸ μεθυσμένο σου ἀνάστημα καὶ νὰ μὴ λές παρόμοιες ἀπιδίες;

Καὶ τότε ἐξέσπασε ὁ Παναγιώτακας:

— Ζαργάνα μου, μὴ φωνάζης. Ὁλόκληρη ἡ παρέα μου, κύριοι καθὼς πρέπει καὶ πελάτες τοῦ καταστήματός μου μ' ἐβρῆκαν στὸν δρόμο, ἂντε Παναγιώτακην νὰ πῆς μαζὶ μὴς ἕνα κρασί. Πηγαίνω. Κι' ἀρχίζω μὲ τὸ κρασί μὴ κουβέντα γιὰ σένα καὶ νὰ λένε τοῦτο καὶ νὰ λένε ἐκεῖνο καὶ τὰ κατορθώματά σου καὶ τὴ ζωὴ σου καὶ τὸ πῶς ἐγέλυσεσθαι τὸ Κολωνάκι μαζὶ σου ἡ ἀριστοκρατία!... Κι' ἐγὼ πῶς νόμιζα, Ζαργάνα μου πῶς τὸ Κολωνάκι τοὺς ἐξυπνέσεις νὰ μαθαίνω, ἐνέκα τὸ κρασί, πῶς ἐγὼ γελούσε μὴς σου τὸ πελεκουδί!... Ὅλα τ' ἄλλα καλά, μωρὲ Ζαργάνα μου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔμπερασε νὰ τὸ ὑποφέρω καὶ μ' ἐπίασε τὸ παράπονο καὶ δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω.

Καὶ ὁ Παναγιώτακας ἐσυνέχισε τὸ γοερόν του κλάμμα σὲ τέτοιον βαθμὸν, ποὺ ὁ Σουσοῦ δὲν ἔμπερασε νὰ κρατηθῇ πλέον.

— Ἐξω!...

— Ζαργάνα μου!

— Ἐξω θλάς! Ἐξω μέθυσε τύπε τῶν χαριτυπῶν τοῦ Βουθούλα ποὺ τοῦλάχιστον νὰ μεταφέρῃς κουτοσμομολία τῆς υποστάσεως!

Καὶ τὸν ἐπέταξε ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Καὶ ἡ μὲν Σουσοῦ δὴν νύχτα δὲν ἐκοιμήθηκε ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς. Ὅσο γιὰ τὸν Παναγιώτακην μετρί πρῶτα ἀκούγονταν ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Βρεεεεχει καὶ τί μελαγχολία ἐεεεεχει!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Κατὰ φαντασίαν ὁδοιπόρος

Ὁ Τζῶνς εἶνε ἀπὸ τοὺς νευρικοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, ἡ φαντασία τῶν ὁποίων δημιουργεῖ κάθε τόσο καὶ ἀπὸ μὴ ἀρρώστια, ἡ ὁποία οὐδέποτε εἶνε πραγματική. Ἐνῶ βράδυ ὁ Τζῶνς γύρισε σὲ τὸ σπίτι του πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν τακτικὴν του ὥρα. Ἐπείσε σὲ μὴ καρέκλα καὶ κυρτωμένος σὺν μισοφῆγγαρο ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τῆς γυναίκας του:

— Μαρία! Εἶδες τί κακὸ μὲ ὄρεκε πάλι; Ἐτοὶ ἐφαρμὰ καὶ χωρὶς καμμιὰ προειδοποίησι αἰσθάνθηκα πῶς δὲν μπορῶ νὰ σπλῶσω τὸ κορμί μου, οὐτὲ νὰ σπῶσω τὸ κεφάλι μου. Τρεῖς νηγγορά νὰ φωνάζῃς ἕνα γιατρό.

Ὅταν ἦρε ὁ γιατρός καὶ ἐξέτασε τὸν πελάτη του, ἡ κυρία Τζῶνς τὸν ρώτησε μὲ ἀγωνία:

— Ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίς, γιατρέ;

— Καὶ βέβαια ὑπάρχει, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός μὲ σοδορότητα. Ἀρκεῖ νὰ ἐξουσιώσῃς ὁ κ. Τζῶνς τὸ κομψὸν τῆς ζώνης τοῦ παντελονίου τοῦ ἀπὸ τὴν γρίπη κομψότυπα τοῦ σακκακιῶ τοῦ!

ΡΟΑΝ

ΓΕΛΩΤΟ-ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Τὸ ΤΑΞΙΜΟ ΤΟΥ ΜΩΨΣΗ

Ὁ Μωῦσῆς Βίνερ πᾶσι στὴν ἀγορὰ καὶ ἀγοράζει ἕνα ἀλογο. Ἀλλὰ κυρῶς γυρίζει σὲ τὸ σπίτι του ἐπείσε μὴ φοσερὴ καταγίνου καὶ γιὰ μὴ στιγμὴ νομίσῃ πῶς θὰ τὸν παρέσυραν τὰ νερά. Ἀπᾶν στὴν ἀγελήσια τοῦ τότε προσευχήθηκε σὲ τὸ θεὸ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἀν τὸν ὁσῶρ ἀπὸ τὸν δευτέρω αὐτὸ κατακλυσμό, τοῦ ὑποσχεταὶ τὸ ἄλογο ποὺ ἀγοράσῃ χίλια φράγκα νὰ τὸ πούλησῃ μόνον εἰκοσι πέντε καὶ νὰ μοιράσῃ τὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς. Ἡ καταγίνου ἐσταμάτησε τότε ἀμεσῶς. Ἦν ἀλλὰ μὲρα ὁ Μωῦσῆς γιὰ νὰ μὴ ἐκτελεσθῇ τὸ ταξίμο καὶ νὰ μὴν παρασθῇ καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ποὺ ἔδωσε σὲ τὸ θεὸ, πῆγε στὴν ἀγορὰ ἀερνοντάς μαζὶ τοῦ τοῦ ἄλογο καὶ κρατώντας σὲ τὸ χερὶ τοῦ μὴ κοττα.

— Πόσο αὐτὸ τὸ ἄλογο; τὸν ρώτησε ἕνας ἀγοραστής.

— Μόνον εἰκοσιπέντε δραχμές, ἀπάντησε ὁ Μωῦσῆς, ἀλλὰ σὲν τὸ πούλω χωρὶς ἀπὸ αὐτὴ τὴν κοττα.

— Ἔστω, τ' ἀγοράζω καὶ τὰ δύο. Καὶ πόσο πούλας τὴν κοττα;

— Χίλια φράγκα!

</

Ο γυρισμός του πατέρα

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«Η Θωρίνα όρθη μπρός στον καθρέφτη, αισθανόταν μεγάλη χαρά, γιατί αν και τριάντα ετών, φαινόταν σχεδόν κοριτσάκι, χωρίς στο ζανθό της χρώμα και στη λεπτή κορυσσάδα της.

Τόν καιρο που η Θωρίνα εργαζόταν σ' ένα μοδιστράδικο, είχε παντρευθεί τον εξαδέλφο της, τον 'Ιούλιο Λερού, ένα ώραιο παλληκάρι, ακαμάτη όμως, εξημεμένο πνεύμα, εγωιστή και αυταρχικό. 'Ετσι τόν νοικοκυριό τους άρχισε πολύ γρήγορα να πηγαίνει άσχημα. Η Θωρίνα εργαζόταν και για τους δυο και όταν γεννηθήκε ένα παιδί αντί τόν φτωχό εκείνο μικρό να γίνει αντικείμενο χαράς, έγινε αίτια νέας γκρίνιας.

Σαφνικά όμως - ο γιός της Μαρσέλ ήταν τότε δυο ετών - ο 'Ιούλιος Λερού εξαφανίστηκε. Πολύς χρόνος είχε πηλ τις γυναίκες του φοβερίζοντάς θά σ' άφησα. Θά πάω στην 'Αμερική και εκεί θά κερδίσω εκατομμύρια!

Σε μία στιγμή παραφροσύνης φαίνεται ότι είχε πραγματοποιήσει τόν τρελό εκείνο σχέδιό του.

Η φυγή αυτή αναστάτωσε στην αρχή την νεαρή γυναίκα. 'Επειτα όμως τόν πήρε άποραση. Σε λίγο, μάλιστα, κατάλαβε ότι η ψευδοκρησία της εκείνη ήταν πραγματική ευτυχία γι' αυτή.

Τά χρόνια όμως πέρασαν και ο 'Ιούλιος δεν έανυρίσε. Στο μεταξύ ο Μαρσέλ μεγάλωσε. 'Ευτυχώς και σοδαρός, ζήτησε κάποτε από τή μαμά του πληροφορίες για τόν πατέρα του. Και η Θωρίνα τού άπαντούσε:

- Έφυγε μακριά, πολύ μακριά ο μπαμπάς, παιδί μου. 'Εννοία σου όμως και θά ξαναγυρίσει!

Όσο που δεν άργησε ν' άνθιση στην καρδιά της Θωρίνας ένα άλλο αισθήμα.

Στό σπίτι μιάς φίλης της γνώρισε κάποιον καλό έργατη. Η Θωρίνα σκέφθηκε ότι θά ήταν ευτυχής αν έγινετο γυναικά τού τιμιού εκείνου ανθρώπου. Δεν ήταν όμως έλεύθερη και άφειλε να τού τόν πη. Μία Κυριακή, πραγματικώς, συναντήθηκαν και ο Παύλος της είπε:

- Κυρία Θωρίνα, θά σάς μιλήσω καθαρά και ζάστερα. Ζήτε μόνον σας. Αν άρρωστήσετε καμιά φορά, τί θά κάνετε; Και ο γιός σας ακόμα χρειάζεται έναν πατέρα!

Έκείνη όμως τόν διέκοψε άμέσως και τού διηγήθηκε τήν ιστορία της. Ο Παύλος έμεινε στην αρχή σιωπηλός. 'Επειτα ψιθύρισε:

- Άς πούμε, λοιπόν, ότι δεν είπα τίποτε, κυρία Θωρίνα. Αν όμως μάθετε ποτέ πως ο άνδρας σας πέθανε, θυμηθείτε ότι είμαι εδώ και πώς ποτέ μου δεν θά αλλάξω γνώμη.

Έκείνη τόν πη ότι η Θωρίνα έλαβε έξαφνα μερικά χαρτιά με πολλές σφραγίδες. Τα διάβασε νευρικά. Τα έγγραφα έκείνα τήν άνήγγειλαν ότι ο σύζυγός της είχε πεθάνει δυστυχώς σέ μίαν ασπμαντή πόλιν τών 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Έκλαψε λίγο, σκούπισε όμως γρήγορα τά δάκρυά της. Μετά τόν γεύμα, ο γιός της τής επανέλαβε τήν αίσνια έρώτηση:

- Έρσεις, μαμά, άν ο πατέρας θά ξαναγυρίσει γρήγορα;

Γιατί να πη στό παιδί της ότι ο πατέρας που είχε πεθάνει; Γι' αυτό τού άπάντησε τρέμοντας:

- Τώρα πρό λίγου είχα γράμμα του. Θά τόν δής, ίσως και άποψη τού μπαμπά σου!

Ο Παύλος έργαζόταν σ' ένα καθεβροποιείο. Η Θωρίνα έτρεξε και τού άνήγγειλε ότι μπορούσαν πιά να παντρευτούν.

- Στό παιδί μου είπα φέμματα. Τού άνήγγειλα πως γυρίζεις ο πατέρας του. 'Αφού θά τόν άντικαταστήσει μαζί μου, άποκτή έναν πατέρα. Ο Μαρσέλ ήταν δυο χρονών όταν έφυγε ο άλλος. Δεν εείδε ποτέ του και άν τόν θεάσω ότι είσαι ο πατέρας του, θά με πιστέψη. Τό θέλεις, κύριε Παύλε;

- Μ' άλη μου τήν καρδιά, κυρία Θωρίνα!

- Καλή άντάμωσι, λοιπόν, τόν θράβου στό σπίτι! Η νεαρή γυναίκα γύρισε στό σπίτι της με γοργά βήματα. Βιάζόταν τώρα να ξαναδθί τόν μικρό της. Περιμένα τόν θράβου με άγωνία. Τί θαλεγε ο γιός της για τόν «πατέρα» που θά τού παρουσίαζε; Κι αν μάντευε τήν αλήθεια; Τότε ήταν άποφασισμένη να μη παντρευτεί τόν Παύλο. 'Επ'ι τέλους ήρθε τόν θράβου. Διακριτικά κυνηγημένα άντίκησαν στην πόρτα. Η νεαρή γυναίκα έτρεξε ν' άνοιξη. Ο λαίμος της ήταν κατάφωρος, τά χέρια της έτρεμαν, η καρδιά της κυνηπούσε δυνατά μέσα στό στήθος της.

Άνοιξε τήν πόρτα και για νά δώρη μεγαλύτερη άληθοφάνεια στην πατρική επιστροφή έμπρός στό παιδί της, ρίχτηκε στην άγκαλιά τού Παύλου.

- Άντρούλη μου, καλώς ήρθες!...

Ο νεαρός έργατης φίλος τή μάγουλά της που είχαν γίνει κατακόκκινα από ντροπή κι' έπειτα προχώρησε προς τόν Μαρσέλ.

- Άγάπη μου, τού είπε η μητέρα του, νά τόν ο μπαμπάς σου ξαναγυρίσει! Φίλησέ τον!

Τό παιδί άπλωσε τά χέρια του στόν Παύλο και ψιθύρισε:

- 'Ημουν άγινους, αλήθεια, πως είχα κι' έγώ ένα μπαμπά, όπως όλα τά παιδιά τού κόσμου. Καλώς ήρθες, μπαμπάκι!

Πάνω από τόν ζανθό του κεφαλάκι ο Παύλος κι' η Θωρίνα κυταξόζωνταναν τώρα χαμογελαστοί και ευτυχισμένοι!...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

άνέκδοτα

ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ

Τήν ήμέρα τών 'Αγίων 'Ασωμάτων ο Κολοκοτρώνης έπρόκειτο να θγάλη λόγο στό λαό. Η Κυβέρνησις έπειδή τόν υποπτεύσαν και δεν ήξερε τί θά πη, έστειλε μερικούς χωροφύλακες για νά τόν έμποδίσουν νά μιλήσει.

Ο Κολοκοτρώνης όμως είχε τελειώσει έν τώ μεταξύ τόν λόγο του και κατέβαινε στην 'Αγορά. Είδε τότε τούς χωροφύλακες νά τρέχουν προς τόν μέρος όπου είχε μιλήσει.

- Έ, σιγά, τούς φώναξε. Μή τρέχετε έτσι. Όσα είχα νά πω τά είπα. Μήν κάνετε άδικα τόν κόπο γιατί δεν θά με δρύτε εκεί!...

Στις 20 'Ιουλίου 1821, κάθισαν ο Κολοκοτρώνης και ο Δημήτριος 'Υψηλάντης κάτω απ' τόν 'Ισίο τών δέντρων, στό 'Αστρος για νά φάνε. Τό γεύμα τους άπετελείτο από μία ψητή γίδα, στρωμένη πάνω σε χλωρά φύλλα, ένα δοκι με ρετσίνα, μιά φασκιά για ποτήρι και ψωμί όχι απ' τόν πρώτο.

Ο Κολοκοτρώνης τότε θέλοντας νά δώρη ένα μάθημα στόν καινούργιο έρμενη 'Υψηλάντη, πού ήταν συντημένος στην πολυτέλεια και στην καλοπείρασι τής Εύρώπης, τού είπε:

- Αυτά είναι τά χρυσά ποτήρια και τά χρυσά μαχαίρια τού τούπου μας, κι' αυτά τά καλύτερα κρασιά μας!...

ΤΟΥ ΚΑΝΑΚΑΡΗ

Τό θέρος τού 1822, ο πρόεδρος τού εκτελεστικού θάνατος Κανακάρης πηγάινε μονάχος του στό 'Αργος τά φάρια με τά όποια θά ένευμάτιζε. Σαφνικά όμως παρουσιάστηκε μπροστά του ο τότε φρούραρχος 'Ακροκορινθού και τού είπε λαχανιασμένος:

- Τοιμάσου, άρχοντα, νά φύγουμε, γιατί μας πλάκωσε ή Τουρκία.

- Και τόν κάστρο, τί τό κάνετε μωρέ; τόν ρώτησε ο Κανακάρης, έννοων τήν 'Ακροκόρινθο.

- Τώρα πιά κάστρο, άπάντησε ο φρούραρχος. Τό παρατήσαμε ούλο μας τή νύχτα και ήρθα νά στό πω.

Ο Κανακάρης άκούοντας τέ τοιο πράγμα έγινε θηρίο.

- Έχεις μούτρα και τόν λες, ακόμα μωρέ;

Και σπώνοντας συγχρόνως τόν πηγάιν με τά φάρια, τόν κατέβασε στά μούτρα τού φρουράχου!

Ο φρούραρχος στό χάλι πού ήταν, θήκε άμέσως στην αύλη τού Κανακάρη και συναισθανθείς τόν λάθος του και τήν ντροπή του, αυτοκτόνησε.

ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Ο Καποδιστριας πηγε κάποτε στην Πελοπόννησο συνοδευόμενος απ' τόν Κολοκοτρώνη. Στό όδρομο προς τή Νεμέα, ο Κυβερνήτης είπε στόν γέροντα στρατηγό:

- Έλαμονήσαμε, στρατηγέ, νά φροντίσωμε για τόν σπίτι στό όποιο θά μείνωμε.

- Έννοία σου, έκλαμπρότα, άπάντησε ο Κολοκοτρώνης, έφροντίσα έγώ για ούλα. Τά θάρετα θά πέσουν στό Δεσπότη.

- Μά αυτό δεν είναι σωστό, στρατηγέ, παρατήρησε ο Κυβερνήτης. Ο δεσπότης είναι φτωχός άνθρωπος.

- Τί λες, έκλαμπρότατε! άπάντησε ο Κολοκοτρώνης. Ότωχός ο Δεσπότης πού παίρνει άπό πεθαμένους και άπό ζωντανούς; Ότωχός είναι ο Διάβολος!

Και ο σπανίως γελών Καποδιστριας έκεκραγίστηκε στά γέλια, όταν άκουσε τόν χαρακτηρισμόν αυτόν τού Γέρου τού Μωρηά.

ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΣΜΙΚΗ ΤΑΘΕΡΝΑ ΝΥΧΤΑ. ΚΟΣΜΟΣ ΠΟΛΥΣ, ΚΕΦΙ, ΦΩΝΕΣ, ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ. ΕΞΩ ΚΑΝΕΙ ΠΟΛΥ ΚΡΥΟ, ΜΕ ΣΑ ΠΟΛΛΗ ΖΕΣΤΗ. ΤΑ ΤΖΑΜΙΑ ΕΧΟΥΝΕ ΘΑΛΩΣΕΙ ΑΠ' ΤΗ ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑΣ. ΣΕ ΜΙΑ ΓΩΝΙΑ, Ο ΔΙΟΛΙΣΤΑΣ ΣΙΟΠΑΙΖΕΙ ΜΕ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΕΣ ΔΟΞΑΡΙΕΣ. Ο ΠΑΝΙΣΤΑΣ ΕΧΕΙ ΜΙΟΚΟΙΜΗΘΗ ΑΠΑΝΩ ΣΤΑ ΕΞΕΘΕΜΕΝΑ ΠΛΗΚΤΡΑ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ. ΤΑ ΥΚΑΡΟΝΙΑ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝΟΝΤΑΙ ΔΕΙΚΝΥΝΤΑ. Σ' ΕΝΑ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ ΤΟΥ ΘΑΘΟΥΣ ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΤΩΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΣΗ ΤΟ ΠΙΑΤΟ ΤΟΥ, ΧΩΡΙΣ ΟΜΩΣ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΚΑΤΑΦΕΡΗ. ΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΩΣ ΤΑ ΥΠΟΜΕΙΝΕΙ ΗΡΩΙΚΑ. ΔΥΟ ΡΥΤΙΔΕΣ ΜΟΝΑΧΑ, ΔΕΞΙΑ ΚΙ' ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΔΕΙΚΝΟΥΝΕ ΤΗΝ ΚΟΥΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟΥ, ΠΟΥ ΘΑΡΕΘΗΚΕ ΝΑ ΖΗ ΠΑΝΤΑ ΜΕΣΟ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΚΑΙ ΖΗΤΑΙ ΝΑ ΘΡΗ ΚΑΠΟΙΟΝ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΜΙΟΠΤΗΣ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. ΣΕ ΜΙΑ ΣΑΜΠΑΝΙΕΡΑ ΔΙΠΛΑ ΤΟΥ, ΜΙΑ ΜΠΟΥΚΑΛΑ Μ' ΑΚΡΙΒΟ ΚΡΑΣΙ. ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ ΑΥΤΟΥ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΘΑΛΩΝΟΥΝ ΛΙΓΑΚΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΤΗΝ ΑΥΤΑΠΑΤΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ. ΓΙΑΤΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΕ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΑΠΑΤΗ ΓΙ' ΑΥΤΟΝ. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΑ ΠΕΤΑΞΕΙ ΜΑΚΡΑΥ ΤΟ - ΕΔΩ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΑ.

ΣΑΝ ΡΟΜΑΝΤΖΟ...

ΕΔΩ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΑ... Σ' ΕΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ 'ΕΡΜΟΥ, ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΕ ΚΑΤΑΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΣΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΜΑΓΟΥΛΑ, ΕΡΓΑΖΟΤΑΝΕ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΤΟ ΓΕΡΟ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ, ΠΟΥ ΉΤΑΝΕ ΤΥΦΛΟΣ ΚΑΙ ΕΝΤΕΛΕΣ ΑΝΙΚΑΝΟΣ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ. ΤΗ ΝΥΧΤΑ, ΟΤΑΝ ΓΥΡΙΖΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ, ΨΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΠΟΥΣ ΟΔΟΚΛΗΡΗΣ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ, ΠΟΛΛΟΙ ΘΡΟΝΟΚΟΙΤΩΝΕΣ ΠΡΟΒΟΜΟΙ ΝΑ ΤΗΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΥΝΕ ΜΕΣΟ ΣΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΔΡΟΜΑΚΙΑ ΠΩΣ ΉΤΑΝ ΔΥΣΟΡΓΗ ΚΑΙ ΝΟ ΠΤΕΥΤΙΚΗ. ΑΥΤΗ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕ Ν' ΑΚΟΥΣΗ ΚΑΝΕΝΑΝ. ΘΕΛΟΥΣ ΟΜΩΣ Ν' ΑΚΟΥΣΗ ΚΑΠΟΙΟΝ, ΠΟΥ ΤΗΣ ΤΟ ΕΙΠΕ ΔΛ' ΑΥΤΑ ΕΙΝΑ ΠΡΩΤΟ, ΜΕΣΟ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΔΟΥΛΕΥΕ...

Ήταν ένας κομψός νέος, ως έκκοσινέντε χρονών, πούχε υπή νά ψώνιση κάτι...

Όταν ή μικρούλα συνάντησε τόν βλέμμα του, έννοιωσε μιά παράξενη συγγένισι, και ή καρδιά της χτύπησε δυνατά, με τήν προαισθησί πως ο άντρας αυτός θαπαιζε ένα μεγάλο ρόλο στή ζωή της...

Και πραγματικά, τόν έπαιξε! Ξαναγύρισε και τήν άλλη μέρα, και τήν παρπάνω...

Επ'ι τέλους της υίλισης, Κι' αυτή τού αποκρίθηκε, χαυλώνοντας τά μάτια...

Και κείνο τόν θράβου, ο πατέρας της τήν περιέριμε περισσότερο απ' τόν συνηθισμένο...

Τό είδύλλιο θάσταζε όσο θαστάνε συνήθως όλα τά είδύλλια: Λίγους μήνες... Στό διάστημα αυτό, ο Νότης - ήτανε τόν δνομα τού πλούσιου, κομψού νέου - θεώρησε επιβεβλημένο νά δώρη τ' όνομα τού σπ' Μαίρη, τή φτωχούλα, πού τούχε χαρίσει σπάταλα όλα τά πλούτη τής στωχίας της: τήν τιμή της, τήν ψούχια της, και τή ζωή ακόμα τού νέου - πατέρα της, πού βασανισμένος απ' τή αμειβομένη για τόν μέλλον τής μοναχοκόρης του, έκλεισε μιά μέρα τά μάτια του...

Τό καινούργιο ζευγάρι ένκαταστάθηκε κρυφά σ' ένα στωχικό σπ'τάκι μιάς άθηναικής γειτονιάς. Κρυφά, γιατί ο Νότης, μοναχονέος πλούσιου δισημάνου, δεν τολμούσε νά παρουσιάση στόν πατέρα του τή φτωχεία γυναικόχλα του, από φόβο μήπως αυτός τόν άποκληρώσει...

Τό είδύλλιο θάσταζε όσο θαστάνε συνήθως όλα τά είδύλλια: Λίγους μήνες... Στό διάστημα αυτό, ο Νότης - ήτανε τόν δνομα τού πλούσιου, κομψού νέου - θεώρησε επιβεβλημένο νά δώρη τ' όνομα τού σπ' Μαίρη, τή φτωχούλα, πού τούχε χαρίσει σπάταλα όλα τά πλούτη τής στωχίας της: τήν τιμή της, τήν ψούχια της, και τή ζωή ακόμα τού νέου - πατέρα της, πού βασανισμένος απ' τή αμειβομένη για τόν μέλλον τής μοναχοκόρης του, έκλεισε μιά μέρα τά μάτια του...

Τό καινούργιο ζευγάρι ένκαταστάθηκε κρυφά σ' ένα στωχικό σπ'τάκι μιάς άθηναικής γειτονιάς. Κρυφά, γιατί ο Νότης, μοναχονέος πλούσιου δισημάνου, δεν τολμούσε νά παρουσιάση στόν πατέρα του τή φτωχεία γυναικόχλα του, από φόβο μήπως αυτός τόν άποκληρώσει...

Τό είδύλλιο θάσταζε όσο θαστάνε συνήθως όλα τά είδύλλια: Λίγους μήνες... Στό διάστημα αυτό, ο Νότης - ήτανε τόν δνομα τού πλούσιου, κομψού νέου - θεώρησε επιβεβλημένο νά δώρη τ' όνομα τού σπ' Μαίρη, τή φτωχούλα, πού τούχε χαρίσει σπάταλα όλα τά πλούτη τής στωχίας της: τήν τιμή της, τήν ψούχια της, και τή ζωή ακόμα τού νέου - πατέρα της, πού βασανισμένος απ' τή αμειβομένη για τόν μέλλον τής μοναχοκόρης του, έκλεισε μιά μέρα τά μάτια του...

Τό καινούργιο ζευγάρι ένκαταστάθηκε κρυφά σ' ένα στωχικό σπ'τάκι μιάς άθηναικής γειτονιάς. Κρυφά, γιατί ο Νότης, μοναχονέος πλούσιου δισημάνου, δεν τολμούσε νά παρουσιάση στόν πατέρα του τή φτωχεία γυναικόχλα του, από φόβο μήπως αυτός τόν άποκληρώσει...

Τό είδύλλιο θάσταζε όσο θαστάνε συνήθως όλα τά είδύλλια: Λίγους μήνες... Στό διάστημα αυτό, ο Νότης - ήτανε τόν δνομα τού πλούσιου, κομψού νέου - θεώρησε επιβεβλημένο νά δώρη τ' όνομα τού σπ' Μαίρη, τή φτωχούλα, πού τούχε χαρίσει σπάταλα όλα τά πλούτη τής στωχίας της: τήν τιμή της, τήν ψούχια της, και τή ζωή ακόμα τού νέου - πατέρα της, πού βασανισμένος απ' τή αμειβομένη για τόν μέλλον τής μοναχοκόρης του, έκλεισε μιά μέρα τά μάτια του...

Τό καινούργιο ζευγάρι ένκαταστάθηκε κρυφά σ' ένα στωχικό σπ'τάκι μιάς άθηναικής γειτονιάς. Κρυφά, γιατί ο Νότης, μοναχονέος πλούσιου δισημάνου, δεν τολμούσε νά παρουσιάση στόν πατέρα του τή φτωχεία γυναικόχλα του, από φόβο μήπως αυτός τόν άποκληρώσει...

Τό είδύλλιο θάσταζε όσο θαστάνε συνήθως όλα τά είδύλλια: Λίγους μήνες... Στό διάστημα αυτό, ο Νότης - ήτανε τόν δνομα τού πλούσιου, κομψού νέου - θεώρησε επιβεβλημένο νά δώρη τ' όνομα τού σπ' Μαίρη, τή φτωχούλα, πού τούχε χαρίσει σπάταλα όλα τά πλούτη τής στωχίας της: τήν τιμή της, τήν ψούχια της, και τή ζωή ακόμα τού νέου - πατέρα της, πού βασανισμένος απ' τή αμειβομένη για τόν μέλλον τής μοναχοκόρης του, έκλεισε μιά μέρα τά μάτια του...

Τό καινούργιο ζευγάρι ένκαταστάθηκε κρυφά σ' ένα στωχικό σπ'τάκι μιάς άθηναικής γειτονιάς. Κρυφά, γιατί ο Νότης, μοναχονέος πλούσιου δισημάνου, δεν τολμούσε νά παρουσιάση στόν πατέρα του τή φτωχεία γυναικόχλα του, από φόβο μήπως αυτός τόν άποκληρώσει...

Τό είδύλλιο θάσταζε όσο θαστάνε συνήθως όλα τά είδύλλια: Λίγους μήνες... Στό διάστημα αυτό, ο Νότης - ήτανε τόν δνομα τού πλούσιου, κομψού νέου - θεώρησε επιβεβλημένο νά δώρη τ' όνομα τού σπ' Μαίρη, τή φτωχούλα, πού τούχε χαρίσει σπάταλα όλα τά πλούτη τής στωχίας της: τήν τιμή της, τήν ψούχια της, και τή ζωή ακόμα τού νέου - πατέρα της, πού βασανισμένος απ' τή αμειβομένη για τόν μέλλον τής μοναχοκόρης του, έκλεισε μιά μέρα τά μάτια του...

Τό καινούργιο ζευγάρι ένκαταστάθηκε κρυφά σ' ένα στωχικό σπ'τάκι μιάς άθηναικής γειτονιάς. Κρυφά, γιατί ο Νότης, μοναχονέος πλούσιου δισημάνου, δεν τολμούσε νά παρουσιάση στόν πατέρα του τή φτωχεία γυναικόχλα του, από φόβο μήπως αυτός τόν άποκληρώσει...

Τό είδύλλιο θάσταζε όσο θαστάνε συνήθως όλα τά είδύλλια: Λίγους μήνες... Στό διάστημα αυτό, ο Νότης - ήτανε τόν δνομα τού πλούσιου, κομψού νέου - θεώρησε επιβεβλημένο νά δώρη τ' όνομα τού σπ' Μαίρη, τή φτωχούλα, πού τούχε χαρίσει σπάταλα όλα τά πλούτη τής στωχίας της: τήν τιμή της, τήν ψούχια της, και τή ζωή ακόμα τού νέου - πατέρα της, πού βασανισμένος απ' τή αμειβομένη για τόν μέλλον τής μοναχοκόρης του, έκλεισε μιά μέρα τά μάτια του...

Τό καινούργιο ζευγάρι ένκαταστάθηκε κρυφά σ' ένα στωχικό σπ'τάκι μιάς άθηναικής γειτονιάς. Κρυφά, γιατί ο Νότης, μοναχονέος πλούσιου δισημάνου, δεν τολμούσε νά παρουσιάση στόν πατέρα του τή φτωχεία γυναικόχλα του, από φόβο μήπως αυτός τόν άποκληρώσει...

Τό είδύλλιο θάσταζε όσο θαστάνε συνήθως όλα τά είδύλλια: Λίγους μήνες... Στό διάστημα αυτό, ο Νότης - ήτανε τόν δνομα τού πλούσιου, κομψού νέου - θεώρησε επιβεβλημένο νά δώρη τ' όνομα τού σπ' Μαίρη, τή φτωχούλα, πού τούχε χαρίσει σπάταλα όλα τά πλούτη τής στωχίας της: τήν τιμή της, τήν ψούχια της, και τή ζωή ακόμα τού νέου - πατέρα της, πού βασανισμένος απ' τή αμειβομένη για τόν μέλλον τής μοναχοκόρης του, έκλεισε μιά μέρα τά μάτια του...

Τό καινούργιο ζευγάρι ένκαταστάθηκε κρυφά σ' ένα στωχικό σπ'τάκι μιάς άθηναικής γειτονιάς. Κρυφά, γιατί ο Νότης, μοναχονέος πλούσιου δισημάνου, δεν τολμούσε νά παρουσιάση στόν πατέρα του τή φτωχεία γυναικόχλα του, από φόβο μήπως αυτός τόν άποκληρώσει...

ΕΝΑ ΜΑΤΣΑΚΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

Κι' ένα θράβου ο Νότης δεν γύρισε στό σπίτι του. Μάταια ή φτωχεία ή Μαίρη τόν περιμένα μ' άγωνία... 'Αντί γι' αυτόν, ήρθε τήν άλλη μέρα ένα γράμμα του, πού τήν πληροφορούσε πως ο άγαπημένος της ήταν ύποχρεωμένος νά φύγη για τήν Εύρώπη, όπου τόν έστελνε ο πατέρας του, νά σπουδάση - πραγματικά όμως για νά σπάσει αυτό τόν δερμό πού τού χαλούσε όλα τ' άλλα σχέδια για μιά καλή συζυγική άποκατάσταση... 'Ενα τσέκ πού συνάδευε τόν γράμμα, δεν κατάφερε θεία νά στενώση τή δάκρυα τής Μαίρης... Όπως δεν κατάφερε νά τή στερώνση ούτ' ένα άγγελούδι, πούρθε σέ λίγους μήνες νά τής παρουσιάση τή μοναξιά. Ο άντρας της, ο καλός της, δεν έδινε κανένα σημείο ζωής... Η παρουσία της κορούλας της τή σταματούσε απ' τόν κατήφορο, τόν δλαιοθρόνον άπό τόν πατέρα πού παύουν όλες οι άποστάσεις - άμορφες γυναικόχλας... Η Μαίρη νόμιζε πως άν έκλεινε τή μάτια της και έπαιζε, θά τόν τολμούσε ποτέ νά ξαναδθί τήν κόρη της... Κι' έτσι, σπώνοντας τά δόντια, άρχισε ν' άνεβάνη σιγά - σιγά τόν Γολγοθά της...

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΤΑΘΕΡΝΑ, Ο ΣΑΡΑΝΤΑΡΗΣ ΚΟΙΜΩΣ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΠΡΩΞΕ ΤΟ ΜΙΟΣΤΕΛΕΣΜΕΝΟ ΠΙΑΤΟ ΤΟΥ, ΑΔΕΙΑΣΕ ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΤΟΥ, ΚΙ' ΝΑΦΕ ΕΝΑ ΤΟΙΝΩΡΟ. 'ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΣΤΙΜΗ, Η ΕΞΩΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΤΑΘΕΡΝΑΣ ΑΝΟΙΞΕ ΚΑΙ ΠΗΓΑΝΕ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ: Η ΜΙΑ ΣΚΥΦΤΗ, ΠΡΩΤΑ ΓΕΡΑΣΜΕΝΗ, ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΜΑΡΑΜΕΝΟ, Η ΑΛΛΗ ΝΕΑ, ΣΧΕ ΔΩΝ ΠΑΙΔΙ, ΩΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ, ΦΤΩΧΙΚΑ ΜΑ ΠΑΣΤΡΙΚΑ ΝΤΥΜΕΝΗ, ΜΕ ΚΑΤΑΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΣΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΜΑΓΟΥΛΑ. ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΉΤΑΝΕ ΜΕΛΑΝΙΣΜΕΝΑ ΑΠ' ΤΟ ΚΡΟΥΟ, ΚΙ' ΕΝΑΣ ΕΞΕΡΟΣ ΘΗΚΑΣ ΕΞΟΙΚΙΣΕ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ. ΚΟΣΤΟΥΣΕ ΕΝΑ ΠΑΝΕΡΑΚΙ ΜΕ ΚΑΙΛΙΝΙΑ ΔΕΚΑΡΙΑ ΜΑΣΤΑΚΙΑ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ, ΠΟΥ ΤΗ ΓΥΡΙΞΕ ΑΠΟ ΤΡΑΠΕΖΙ, ΣΕ ΤΡΑΠΕΖΙ, ΓΙΑ ΠΟΥΛΙΑ. ΟΤΑΝ ΕΒΛΕΠΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ ΤΟΥ ΚΟΜΨΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΑΘΕΚΕ ΝΑ ΜΙΑ ΣΤΙΜΗ, ΤΟΝ ΚΥΤΤΑΞΕ ΣΑ ΧΑΙΝΕΝ, ΨΩΤΕΡΑ ΚΙΤΡΙΝΙΣΕ ΚΑΙ ΣΚΟΙΩΣΤΗΚΕ ΚΑΙ ΤΩ. 'ΕΚΕΙΝΟΣ ΤΗ ΣΑΚΚΩΣΕ ΣΥΓΚΙ-

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΤΑΘΕΡΝΑ, Ο ΣΑΡΑΝΤΑΡΗΣ ΚΟΙΜΩΣ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΠΡΩΞΕ ΤΟ ΜΙΟΣΤΕΛΕΣΜΕΝΟ ΠΙΑΤΟ ΤΟΥ, ΑΔΕΙΑΣΕ ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΤΟΥ, ΚΙ' ΝΑΦΕ ΕΝΑ ΤΟΙΝΩΡΟ. 'ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΣΤΙΜΗ, Η ΕΞΩΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΤΑΘΕΡΝΑΣ ΑΝΟΙΞΕ ΚΑΙ ΠΗΓΑΝΕ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ: Η ΜΙΑ ΣΚΥΦΤΗ, ΠΡΩΤΑ ΓΕΡΑΣΜΕΝΗ, ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΜΑΡΑΜΕΝΟ, Η ΑΛΛΗ ΝΕΑ, ΣΧΕ ΔΩΝ ΠΑΙΔΙ, ΩΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ, ΦΤΩΧΙΚΑ ΜΑ ΠΑΣΤΡΙΚΑ ΝΤΥΜΕΝΗ, ΜΕ ΚΑΤΑΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΣΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΜΑΓΟΥΛΑ. ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΉΤΑΝΕ ΜΕΛΑΝΙΣΜΕΝΑ ΑΠ' ΤΟ ΚΡΟΥΟ, ΚΙ' ΕΝΑΣ ΕΞΕΡΟΣ ΘΗΚΑΣ ΕΞΟΙΚΙΣΕ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ. ΚΟΣΤΟΥΣΕ ΕΝΑ ΠΑΝΕΡΑΚΙ ΜΕ ΚΑΙΛΙΝΙΑ ΔΕΚΑΡΙΑ ΜΑΣΤΑΚΙΑ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ, ΠΟΥ ΤΗ ΓΥΡΙΞΕ ΑΠΟ ΤΡΑΠΕΖΙ, ΣΕ ΤΡΑΠΕΖΙ, ΓΙΑ ΠΟΥΛΙΑ. ΟΤΑΝ ΕΒΛΕΠΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ ΤΟΥ ΚΟΜΨΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΑΘΕΚΕ ΝΑ ΜΙΑ ΣΤΙΜΗ, ΤΟΝ ΚΥΤΤΑΞΕ ΣΑ ΧΑΙΝΕΝ, ΨΩΤΕΡΑ ΚΙΤΡΙΝΙΣΕ ΚΑΙ ΣΚΟΙΩΣΤΗΚΕ ΚΑΙ ΤΩ. 'ΕΚΕΙΝΟΣ ΤΗ ΣΑΚΚΩΣΕ ΣΥΓΚΙ-

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΤΑΘΕΡΝΑ, Ο ΣΑΡΑΝΤΑΡΗΣ ΚΟΙΜΩΣ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΠΡΩΞΕ ΤΟ ΜΙΟΣΤΕΛΕΣΜΕΝΟ ΠΙΑΤΟ ΤΟΥ, ΑΔΕΙΑΣΕ ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΤΟΥ, ΚΙ' ΝΑΦΕ ΕΝΑ ΤΟΙΝΩΡΟ. 'ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΣΤΙΜΗ, Η ΕΞΩΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΤΑΘΕΡΝΑΣ ΑΝΟΙΞΕ ΚΑΙ ΠΗΓΑΝΕ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ: Η ΜΙΑ ΣΚΥΦΤΗ, ΠΡΩΤΑ ΓΕΡΑΣΜΕΝΗ, ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΜΑΡΑΜΕΝΟ, Η ΑΛΛΗ ΝΕΑ, ΣΧΕ ΔΩΝ ΠΑΙΔΙ, ΩΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ, ΦΤΩΧΙΚΑ ΜΑ ΠΑΣΤΡΙΚΑ ΝΤΥΜΕΝΗ, ΜΕ ΚΑΤΑΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΣΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΜΑΓΟΥΛΑ. ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΉΤΑΝΕ ΜΕΛΑΝΙΣΜΕΝΑ ΑΠ' ΤΟ ΚΡΟΥΟ, ΚΙ' ΕΝΑΣ ΕΞΕΡΟΣ ΘΗΚΑΣ ΕΞΟΙΚΙΣΕ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ. ΚΟΣΤΟΥΣΕ ΕΝΑ ΠΑΝΕΡΑΚΙ ΜΕ ΚΑΙΛΙΝΙΑ ΔΕΚΑΡΙΑ ΜΑΣΤΑΚΙΑ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ, ΠΟΥ ΤΗ ΓΥΡΙΞΕ ΑΠΟ ΤΡΑΠΕΖΙ, ΣΕ ΤΡΑΠΕΖΙ, ΓΙΑ ΠΟΥΛΙΑ. ΟΤΑΝ ΕΒΛΕΠΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ ΤΟΥ ΚΟΜΨΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΑΘΕΚΕ ΝΑ ΜΙΑ ΣΤΙΜΗ, ΤΟΝ ΚΥΤΤΑΞΕ ΣΑ ΧΑΙΝΕΝ, ΨΩΤΕΡΑ ΚΙΤΡΙΝΙΣΕ ΚΑΙ ΣΚΟΙΩΣΤΗΚΕ ΚΑΙ ΤΩ. 'ΕΚΕΙΝΟΣ ΤΗ ΣΑΚΚΩΣΕ ΣΥΓΚΙ-

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΤΑΘΕΡΝΑ, Ο ΣΑΡΑΝΤΑΡΗΣ ΚΟΙΜΩΣ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΠΡΩΞΕ ΤΟ ΜΙΟΣΤΕΛΕΣΜΕΝΟ ΠΙΑΤΟ ΤΟΥ, ΑΔΕΙΑΣΕ ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΤΟΥ, ΚΙ' ΝΑΦΕ ΕΝΑ ΤΟΙΝΩΡΟ. 'ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΣΤΙΜΗ, Η ΕΞΩΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΤΑΘΕΡΝΑΣ ΑΝΟΙΞΕ ΚΑΙ ΠΗΓΑΝΕ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ: Η ΜΙΑ ΣΚΥΦΤΗ, ΠΡΩΤΑ ΓΕΡΑΣΜΕΝΗ, ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΜΑΡΑΜΕΝΟ, Η ΑΛΛΗ ΝΕΑ, ΣΧΕ ΔΩΝ ΠΑΙΔΙ, ΩΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ, ΦΤΩΧΙΚΑ ΜΑ ΠΑΣΤΡΙΚΑ ΝΤΥΜΕΝΗ, ΜΕ ΚΑΤΑΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΣΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΜΑΓΟΥΛΑ. ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΉΤΑΝΕ ΜΕΛΑΝΙΣΜΕΝΑ ΑΠ' ΤΟ ΚΡΟΥΟ, ΚΙ' ΕΝΑΣ ΕΞΕΡΟΣ ΘΗΚΑΣ ΕΞΟΙΚΙΣΕ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ. ΚΟΣΤΟΥΣΕ ΕΝΑ ΠΑΝΕΡΑΚΙ ΜΕ ΚΑΙΛΙΝΙΑ ΔΕΚΑΡΙΑ ΜΑΣΤΑΚΙΑ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ, ΠΟΥ ΤΗ ΓΥΡΙΞΕ ΑΠΟ ΤΡΑΠΕΖΙ, ΣΕ ΤΡΑΠΕΖΙ, ΓΙΑ ΠΟΥΛΙΑ. ΟΤΑΝ ΕΒΛΕΠΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ ΤΟΥ ΚΟΜΨΟΥ ΚΥΡΙ

13

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. 'Ο θά- νος θεοφάνειος, νεαρός τελειόφοι- τος της λατρικής, αναπαύει παράφο- ρα την μικρή μαθητριά Νέλλα Συ- ράκου, η οποία τον ανταγαπά. 'Ο θάνης αποφασιάζει—μέ την συγκατάθεσιν της Νέ- λλας—να την ζητήσει από τον πατέρα της, ανώτερο υπάλληλο υπουργείου και τον επιδοκίμηση στο σπίτι του, όπου του κά- νει την πρότασιν του. 'Ο πατέρας της Νέ- λλας του αρνείται κατηγορηματικά και του απαγορεύει να ξαναδρά την κόρη του. 'Α- μέσως κατόπιν κάνει δριμύτητες παρατη- ρήσεις στη Νέλλα και της τονίζει ὅρθε κορτά, ὅτι ποτέ δὲν θὰ συγκατατεθῇ σ' ἕνα τέτοιο γάμο. 'Η Νέλλα ὁμως τὸν δη- λώνει θαρρετά ὅτι ἀγαπᾷ τὸν θάνην καὶ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ξεχώσῃ.)

3^ο — 'Ετοι; φώναζε ὁ πατέρας της. Πολύ καλά. Νὰ ξέρης πὼς ἂν τὸν ξαναδῇς, ἔστω καὶ μιά φορά, ἂν τοῦ πῆς ἔστω καὶ μιά λέξι, ἂν δε- χθῇς ἔστω καὶ δύο λόγια τὸν γραμμέ- να, θὰ ἀναφέρω τὴ διαγωγή σου στὸν δι- αίτηρά σου καὶ αὐτὸς θὰ σὲ κἀνῃ ρεζί- λι σ' ὅλο τὸ σχολεῖο.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Συράκος σπκώθη- κε καὶ ἔφυγε μὲ θῆμα θαρὺ ἀπ' τὸ δωμα- τίο της κόρης του. Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ κλείσῃ ἡ πόρτα πίσω του καὶ ἀκούσε τοὺς λυγμούς της μικρῆς. Τὸ ἤξερε πὼς ἡ τε- λευταία του σοδέρᾳ θὰ λυγίζει τὴν ἀντί- στασίν της. 'ἤξερε καλὰ πὼς ἡ Νέλλα ἦ- ταν παιδί φιλότιμο. Συννησιμένη πάντᾳ νὰ εἶνε πρώτη στὴν τάξι, ὁδῶλε με φρίκη τὴν ἀπειλή, πὼς ὁ γυμνασιάρχης θὰ τὴν ἐντρίπιαζε...

Καὶ εἰπετα καὶ κάτι ἄλλο. 'Η Νέλλα εἶχε μιά παράξενη λατρεία γιὰ τὸ Γυμνασιάρχην της. 'Ἦταν ἕνας ἀντρας οχεδὸν σαραντὰ πέντε ἐτῶν. Τὸν ἀγαποῦσε ὁμως τόσο ὡς ἡ Νέλλα πὺν γιὰ λίγο καιρὸ ὁ πατέρας της εἶχε φοβηθῇ μήπως ἦταν ἀληθινὸς ἔρως αὐτὸ τὸ αἶσθημα της μικρῆς. Τώρα καταλά- θαινε πὼς δὲν ἦταν θῆβαια ἔρως, ἀφοῦ εἶ- χε ἀγαπήσει ἄλλον. Πάντως, ἤξερε καλὰ, πὼς ἡ Νέλλα θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ πα- ρὰ νὰ φθῇσῃ στ' αὐτὴ τὸν γυμνασιάρχην της αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο ἀπάνω στὰ θι- θλιά της, μουσκεύοντας τὰ χαρτιά με τὰ δάκρυά της, πέρασε ἡ Νέλλα ὅλο της τὸ ἀπόγευμα. 'Εκλάψε, ὅσο δὲν εἶχε κλάψει ποτὲ στὴ ζωὴ της. 'Όσο θυμόταν τὸ σκλη- ρὸ φέροισι τοῦ πατέρα της, τόσο ἐνοιῶθε μέσα της νὰ φωνητῶν ἀδασταχτὴ ἡ ἀγά- πη της γιὰ τὸ θάνη.

Σὲ μιά στιγμὴν, πέταξε μὲ κακία πέρα τὰ θιθλία της. Τρόμαξε καὶ ἡ ἴδια γι' αὐ- τὸ πού ἔκανε. Μὰ καταλάθε τὸν ἑαυτὸ της. Μέσα της κατὶ ἄλλαξε αὐτὴ τὴ στι- γμὴ. 'Ο κόσμος ὅλος, πρὶν λίγο καιρὸ, ἦ- ταν γι' αὐτὴν τὴ ἄψυχα αὐτὰ χαρτιά. Τώρα ὁμως ἕνας κόσμος ἄλλος, παράξενος εἶχε δημιουργηθῇ μέσα της. 'Ο κόσμος αὐ- τὸς ἦταν ὁμορφος, σὰν παραμυθί. Γερὰ τὸς φεννάρη, φιλία καὶ χάδι. Γεμάτος γέ- λιο καὶ ζωὴ.

Σπκώθηκε. Πῆγε στὸ παράθυρο. Τὸ σπὶ- τι τοὺς ἦταν φηλά. Στὴ Νεαπόλιν. 'Απέ- ναντί της ὕψωνταν ὁ ὄγκος τοῦ Λυκα- θηπτοῦ.

Ζωή!... Πὼς καταλάβαινε μὲ μιάς πὼς τὴν ποθοῦσε τὴ ζωὴ. Μὰ τί ἦταν ἀλήθεια ἡ ζωὴ...

Μὲ τὴ μὴν ἀποκαταστήσειν στὸ τάξι, ἐ- νῶ τὰ δάκρυα ἔφεσαν ἀπὸ θάνατον ἀκόμα τὰ μάνουλά της, ἡ Νέλλα συλλογιζόταν. Καὶ ἀέσπασε ὁ θαρὺς ὄγκος τοῦ Λυκαθηπτοῦ, σὰ νὰ ἀλάφωσε. Στὴ θέσι του ἕνας μα- γευμένος κήπος ὑψώθηκε. Λουλούδια, χά- δια καὶ φιλία. 'Αγάπη, ἀγάπη. Αὐτὸ ἦταν ἡ ζωὴ λίγη ὥρα, εἰμεινε σὰ μαγεμένη. 'Επειτα, γύρισε καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι της, τρανταγμένη ἀπὸ τὰ ἀναφυλλήτᾳ.

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ
Μὲ καρδιοχτύπι περίμενε τὴν ἄλλην μὲ

ρα τὸ μεσημέρι ὁ θάνης ἔξω ἀπὸ τὸ οχο- λεῖο. 'Ἐπρεπε νὰ τὴν ἴδῃ. 'Οπωσδήποτε ἔπρεπε νὰ τὴν ἴδῃ. 'ἤξερε πὼς ὁ πατέ- ρας της θὰ τὴς φερόταν αὐστηρά καὶ θὰ τὴς ἀπηγόρευε νὰ πᾶν τὸν θρῶ στὸ πάρκο. 'Αλλὰ αὐτὴ τὴν ὥρα, μεσημέρι, ὁ Συράκος ἦταν στὸ ὑπουργεῖο. Κανένα κινδύνου δὲν διέτρεχαν.

'Ακούσε τὸ κουδούνι πὺν χτύπησε, καὶ σὲ λίγα λεπτά τὸ χαρούμενο ὄρατο τῶν κοριτσιῶν. Σὰν πούλια πὺν τοὺς ἀνοίγουν τὸ κλουβί τους, πετάχτηκαν ἔξω τὰ κορι- τοόπουλα. Οἱ μικρές, μὲ πηδήματα σὰν τρελλὰ προβάτᾳ. Οἱ δεκαπεντάχρονης μὲ μάτια κατεβαστά, μὲ χαμόγελα δειλά, καὶ οἱ μεγάλες μὲ τὴς προκλητικὲς καμ- πυλόπτες, μὲ τὴς τολμηρὲς ματιές. Λου- λουδια λογιῆς - λογιῆς, μπουμπουκία μισο- ανοιγμένα. Χλωμές καὶ ροδομάνουλες, ξανθές καὶ μελαχροινές, σβέλτες καὶ πᾶ- χουλές.

'Όταν φάνηκε ἐπὶ τέλους, ἀνάμεσα ἀ- πὸ δύο φίλες της καὶ ἡ Νέλλα, ὁ θά- νος οὐκ ἐφθικε μέσα του αὐτὸ πὺν συλλο- γιζόταν κάθε φορὰ πὺν ἔβλεπε. Πὼς δὲν ὑπῆρχε πῶδ ὁμορφος κορίτσι στὴν 'Α- θῆνα. 'Η καρδιά του σκίρτησε ἀπὸ λαχτά- ρα καὶ ἀγάπη. Προχώρησε λιγάκι, τόσο ὡ- στε νὰ τὸν ἴδῃ. 'Ἦταν μαζί της καὶ ἡ Σο- φικὰ ἡ Μέλπα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ φίλου του. Καὶ ἔτσι μπόρεσε νὰ τὴν πλησιάσῃ ἑλευ- θερά. Μὰ, ἐνῶ ἄλλοτε δὲ θὰ διατάζε νὰ πᾶν κοντὰ τὰ κορίτσια καὶ νὰ τὰ καλη- μερίσῃ, σήμερα δὲν ἀποφάσιζε νὰ πᾶν κοντὰ της.

'Η Νέλλα, λὲς καὶ ἡ ματιὰ του τὴ μα- νντίσει, σήκωσε τὰ μάτια της. Τὸν εἶδε. Τὸ αἶμα ἀνέθηκε στὰ μάγουλά της. Σά- στισε τόσο, πὺν σκόνταψε, σὰ νὰ χάλι- στικε. 'Η Σοφικὰ, ἔκανε νὰ τὸν χαιρετή- σῃ χαρούμενη. Μὰ κατὶ της φιδύρισε ἡ Νέλλα καὶ μαζί μὲ τὴν ἄλλην κοπελλίτσα, τάχυναν τὸ θῆμα τους.

'Ο θάνης ἔμεινε γιὰ κάμποσον ὥρα σὰν κεραυνόχτυπημένος. Στὴν ἀρχή, δὲν σκέ- φθηκε πὼς ἡ Νέλλα φέθηκε ἔτσι ἀπὸ φόβο. Τὸ μόνο πὺν συλλογιζόθηκε ἦταν πὼς τὸν εἶδε καὶ ἔφυγε. 'Επειτα, σιγὰ - σιγὰ, θυμήθηκε τὴ χθεσινὴ σκηνὴ μὲ τὸν πατέρα της. 'Εκανε νὰ τρέξῃ, νὰ τὴ φω- νάζῃ. Μὰ δειλίασε. Καὶ γύρισε στὸ σπίτι του θλιμμένος.

Τὴν ἄλλην μέρα στάθηκε πάλι στὴν ἴδια θέσι τὴν ἴδια ὥρα. Πάλι θῆκε ἡ Νέλλα μὲ τὴ Σοφικὰ ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Πάλι κοκκί- νισε μόλις τὸν εἶδε καὶ τάχυναν τὸ θῆμα της.

'Ο θάνης νόμισε πὼς γύρω του ἡ πλά- ση σκοτεινιάζε. 'Επειτα ἀποφάσισε νὰ μεταχειριστῇ ἄλλο μέσον. Τὴν ἄλλην μέρα, πρῶτ - πρῶτ, στὸ Γυ- μνάσιον ἡ Σοφικὰ μὲ ὕφος σπουδαῖο, εἶπε της Νέλλας:

— 'Εχω νέα. 'Ἦλθε σὰν τρελλός. Μὲ πῦρε ἐμένα, ἔπεσε στὰ πόδια μου νὰ σοὺ δώσω αὐτὸ τὸ γράμμα.

Τὸ πῆρε κοκκινίζοντας ὡς τὴς οἶζες τῶν μαλλιών ἡ παιδοῦλα. Πρῶτὴ φορὰ πὺν της ἐγράφε ὁ θάνης.

Μὲ τὴ Σοφικὰ δὲν εἶχε οχεδὸν μυστι- κά. Εἶχε παρακολουθῇ με ἐνδιαφέρον ἡ παιδοῦλα τὸ εἰδυλίου της συμμαθητριάς της καὶ σὲ πολλὰς περιστάσεις τὴν εἶχε βοηθήσει. 'Η Νέλλα τὴν εἶχε διηγηθῇ ὅ- λη τὴ σκηνὴ μὲ τὸν πατέρα της.

'Όλο τὸ πρῶτ στὴν τάξι, τὸ γράμμα τοῦ θάνης, μέσα στὴν τσέπη της ποδὶας της, τὴν ἔκαινε σὰ νὰ ἦταν φωτιά. Τὸ μεσημέ- ρι, πῆγε τρέχοντας στὸ σπίτι της.

'Ἦθελε νὰ τὸ διαβάσῃ μὲ τὴν ἡσυχία της, πρὶν ἔλθῃ ὁ πατέρας της.

Καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ, τὸ πρῶτ ἔρω- τικὸ γράμμα πὺν λάβαινε στὴ ζωὴ της ἡ Νέλλα, ἐγράφε:

«'Αγάπη μου,
Εἰμαι σὰν τρελλός. Δυὸ φορές ἔκανες πὼς δὲ με εἶδες. Δὲ θέλω, δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς ἐπαφῇς νὰ μ' ἀγαπᾷς ἔτσι ζαφνικά. Πὼς ὁ πατέρας σου σὲ ἐπέισε νὰ διακόψωμε κάθε σχέσι. 'Ο, αὐτὸ μάλλον φωντάξομαι. 'Αλλά, ἐς αὐτοῦ φθάνει τὸ θάρρος σου; 'Ετοι, χωρὶς ἀγῶνα θὰ ἀπαρ- νηθῇς τὴν ἀγάπην μας; Καὶ τὰ σχέδια πὺν κάναμε; Δὲ θὰ πολεμήσομε γιὰ νὰ κερ- δίσωμε τὴν εὐτυχίαν;
Νέλλα, ἀγαπημένη μου. 'Αν μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα, στείλει μου δυὸ λόγια με τὴ Σοφί- κα. Πὲς μου, πὼς καὶ ποτὲ θὰ μπόρῃς νὰ σὲ ξαναδῷ; Τί θὰ γίνωμε; Τί θὰ γίνῃ ἡ ἀγάπη μας;»

Διάβασε τόσους φορές τὰ λόγια αὐτὰ ἡ κοπελλίτσα, ὥπου στὸ τέλος τὰ γράμμα- τὰ ἀρχίσαν νὰ χορεύουν μπροστὰ στὰ ἐσ- λιαμένα της μάτια.

'Επειτα, κάθισε στὸ γραφειάκι της καὶ πῆρε ἕνα χαρτί γιὰ νὰ τοῦ γράψῃ. Τί θὰ τοῦγράφε; Δὲν ἤξερε καὶ αὐτὴ. Τὸ χέρι της ἔτρεμε, ἡ πέννα δὲν ἤθελε νὰ τὴν ὑ- πακούσῃ.

'Εμεινε πολλὴ ὥρα ἐτοι, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ χέρι της. Δὲν ἀνπα- χούσε γιὰ τὴν ὥρα. Σχολοῦσε ἀπὸ τὸ οχο

λεῖο στὴς δώδεκα, καὶ ὁ πατέρας της ἔ- φευγε ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο στὴς δύο.

'Αέσπασε, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου της ἀ- νοίξε μὲ φόρα. Καὶ ὁ Βασίλης ὁ Συράκος στάθηκε ὁλόρθος μὲ τὴ στεγνὴ του κορ- μοστασιά στὸ κατώφλι.

'Η Νέλλα ἔκλεισε γιὰ μιά στιγμὴ τὰ μά- τια της. Νόμιζε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε. 'Ε- πείτα, σπασμωδικὰ, ἔσφιξε τὸ γράμμα τοῦ θάνης στὴ χούφτα της.

Ἄν δὲν ἔκανε αὐτὴ τὴν ἀσυναισθητὴν κί- νησι, ὁ πατέρας της δὲν θὰ ὑπονοούταν τίποτα. Μὰ ἡ κίνησι αὐτὴ τὴν ἐπρόδωσε.

— Τί κρύβεις; ρώτησε ὁ Συράκος μὲ φωνὴ παγμένη;

— Τίποτε! τράυλισε ἡ κοπελλίτσα.

'Ο πατέρας της ὁμως προχώρησε. Δὲν διαζόταν. Εἶχε τὸ σκυθρωπὸ ὕφος τοῦ ἀν- θρώπου πὺν ἀγαπᾷ, καὶ ὁμως εἶνε ἀναγ- κασμένος νὰ τιμωρήσῃ.

— Δώσε μου αὐτὸ πὺν ἔκρυψες! εἶπε ἐ- πιτακτικὰ.

— Πατέρα! ἰκέτευσε ἡ παιδοῦλα.

Μὰ ὁ πατέρας της ἄπλωσε τὸ χέρι του. Καὶ ἡ Νέλλα, σὰ μαγνητισμένη, μὲ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο, τοῦδωσε τὸ γράμμα τοῦ θάνης.

— 'Ὁρα! ἔκανε ὁ Συράκος μὲ φωνὴ πα- γμένη. Σὲ προειδοποίησα, Νέλλα. Αὐτὸ τὸ γράμμα, στὸ ὁποῖο, καθὼς θλέπω, ἔτσι μαζοοοουν νὰ ἀπαντήσῃς, θὰ τὸ λάβῃ ὁ γυ- μνασιάρχης σου.

— 'Οχι! 'Οχι, πατέρα! φώναξε βραχνὰ ἡ κοπελλίτσα. 'Οχι, σὲ παρακαλῶ!

Τὴν ἐκτύπησε κρύα ὁ πατέρας.

— Μὲ παρακαλεῖς; ἔκανε εἰρωνικά. 'Ε- γώ, δὲν σὲ παρακάλεσα νὰ διακόψῃς κάθε σχέσι μ' αὐτὸ τὸ παλινόπαιδο; Μ' ἀκούσεις; Πὼς περιμένεις νὰ ἀκούσῃ καὶ ἐγὼ τὴν παράκλησί σου;

— Πατέρα! φώναξε τρελλὴ ἀπὸ ἀγῶνα ἡ παιδοῦλα. Τιμωρῃσέ με ὅπως θέλεις ἐσύ. Μονάχα αὐτὸ δὲ... ὅχι...

Σπασμωδῶς ἀπὸ ἀγῶνα, μπροστὰ στὴ φοβισμένη της φαντασίᾳ τὸ φταίξιμό της φαινόταν ἀνεπανάρθωτο καὶ ἡ ντροπὴ ἀδά- σταχτη.

'Ο Συράκος ἔβλεπε μὲ λύπη, ἀλλὰ καὶ μὲ εὐχαρίστησι τὴν ἀγῶνα της κόρης του. Αὐτὸ ἀκριβὲς ἤθελε κι' αὐτός. Νὰ ξερι- ζῶσῃ αὐτὸ ἀὸ αἶσθημα. Τὸ μᾶθημα θὰ ἦ- ταν θῆβαια σκληρὸ. 'Η Νέλλα θάκλαιγε πο- λὺ, θὰ πονοῦσε. Μὰ δὲ θὰ τολμούσε γιὰ πολὺν καιρὸ, γιὰ χρόνια ἴσως, νὰ σκεφθῇ πάλι ἐρωτικὲς περιπέτειες. 'Η σκέψις αὐτὴ τὸν ἐσπρωχνε νὰ φανῇ ἀνένδοτος.

— Μὴ χάνῃς τὰ λόγια σου, της εἶπε κρύα. Τὸ ξέρεις πὼς ὅτι λέω, τὸ κάνω. 'Ἐπρεπε νὰ τὸ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου.

Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

'Η Νέλλα ἔτρεξε πίσω του. Μὲ μιά αὐ- θόρμητι κίνησι γονάτισε.

Ποτὲ της δὲν εἶχε γονατίσει μπροστὰ στὸν πατέρα της, οὔτε παιδάκι.

— Πατέρα! φώναξε μὲ ἀπαρᾳγμό. Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω. Σοὺ δίνω τὸ λόγο μου... Δὲν θὰ τὸν ξαναδῷ. Μὰ, μὴ τὸ δειλὴς αὐ- τὸ τὸ γράμμα.

Δίτασε μιά στιγμὴ ὁ Συράκος. 'Επειτα κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Κοριτσιάτικες ὑποσχέσεις! εἶπε δυσθι- μα. 'Οχι, φύγε ἀπὸ κοντὰ μου. 'Ασοὺ δὲν μ' ἀκούσεις ἐμένα, ἐλπίζω ν' ἀκούσῃς τὸν γυμνασιάρχην σου.

Τὴν ἔσπρωξε ἀπὸ κοντὰ του καὶ ἔφυγε διασπικτός.

'Εμεινε ἡ Νέλλα κάτω στὸ πάτωμα ἄλα- λη. 'Ετρεμε σὺνκορμη. 'Όλα γύριζαν γύ- ρω της.

Τὸ μεσημέρι δὲ μπόρεσε νὰ φανῇ οὔτε μιά μπουκιά. 'Ἦταν κατὰχλωμη.

'Ο Συράκος ἔπασχε μέσα του. Θὰ ἤθελε νὰ πᾶρῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν μικρὴ του, νὰ τὴ καϊδέψῃ, νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Μὰ, ὁ πατέρας μέσα του ἔλεγε μὲ κρύα λο- γική, πὼς τώρα θάκανε τὴν κόρη του νὰ κλάψῃ, γιὰ νὰ τὴν ἐμψόδισῃ νὰ κλάψῃ ἀρ- γότερα.

Καὶ ἔτσι πέρασε ἡ Νέλλα ἀγρυπνὴ μιά νύχτα ἐφιαλτικὴ, νερμάτη ἀγῶνα.

Ο Κ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ ΕΧΕΙ ΤΟ ΛΟΓΟ

Τὰ πόδια της σέρνονταν καθὼς προχω- ροῦσε πρὸς τὸ σχολεῖο ἡ κοπελλίτσα.

Εἶχε σκεφθῇ νὰ μὴ πᾶν, νὰ κἀν τὴν ἀρ- ρωστη. 'Αλλὰ, μέσα της, ἀποτροπιάζονταν τὸ φέμμα. Καὶ ἡ ὑπερφάνεια τοῦ χαρα- κτήρα της τὴν ἐσπρωξε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον. Τώρα, στὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἐνοιῶθε σὰ νὰ εἶχε κάπως πῶ πολὺ θάρ- ρος. 'Όταν ὁμως διάθηκε τὸ κατώφλι τοῦ σχολείου, τὰ γονάτᾳ της λυγίσαν.

Τὸ πρῶτο μᾶθημα τὸ εἶχε μὲ τὸν γυ- μνασιάρχην. Δὲν φοβόταν καὶ πολὺ, γιὰτὶ φανταζόταν πὼς ὁ πατέρας της θὰ πᾶναι- νε ἀργότερα νὰ δειρῇ τὸ γράμμα.

Μόλις ὁμως μπῆκε στὴν τάξι, ὁ γυμνασι- ἀρχης στήλωσε τὰ μάτια του ἀπάνω της μὲ τέτοιο τρόπο, πὺν τὸ αἶμα πᾶνωσε μέσα στὶ φλέβες της Νέλλας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Σαρλίκι

'Η Ζαμφὼ μὲ μούτρα κατεδασμένα στε- κόταν στὸ κατώφλι της καὶ ἔσπελνε τὰ παιδιὰ της στὸ σχολεῖο.

'Η κόνα 'Αντριάνα περνοῦσε καὶ σταθη- κε.

— Δὲ θένε νὰ πᾶνε σκολεῖο; ρώτησε.

— 'Οχι, κόν' 'Αντριάνα μου, μὰ μοὺ γυ- ρεῖουνε τῆγανίτες ἀπὸ τὸ πρῶτ. Εἶπα πὼς σήμερα εἶνε τὰ γενέθλια της κόρης μου τοπὴ μεγάλης καὶ ἀρχίσανε νὰ γυρῶουνε τῆγανίτες.

— 'Ε, ἂς τοὺς ἤκανες, καὺμένη, καμ- πόσε. Παιδιὰ δὲν εἶνε, δὲν τὸ ξέρει πὼς τὸ θένε τὸ γλυκό.

— Καλὰ πὺν τὸ λὲς, κόν' 'Αντριάνα μου, τὸ γλυκό. Λίγο ἀλευράκι ἔχω ἀπὸ κείνο πὺν μὰς πῶσε ὁ μπακάλης, μὰ γλυκό; Πὺν νὰ θρῶ τὸ μέλι;

— 'Εχεις δίκιο.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε μιά χλωρὴ καὶ ἀδύνατη γειτόνισσα, ἡ Μαργὴ ἡ 'Α- σκαίνα.

'Η 'Αντριάνα εἶπε στὴ Ζαμφὼ σιγὰ.

— Δὲ πνε καλὴ τί κίτρινη πὺν εἶνε, θαρ- ρεῖς πὼς ἔχει σαρλίκι.

'Η Ζαμφὼ κύτταξε τὴν γειτόνισσα καὶ ἀ- μέσως της πῆρε μιά διαβολομένη ιδέα.

— Καλὴ Μαργὴ, φώναξε. 'Ελα ἀπὸ κον- τὰ νὰ σὲ δοῦμε.

— 'Αχ, Ζαμφὼ μου, εἰμαι θιαστικί. Πᾶω στὸπ πεθερὰς μου νὰ σαπουνίσω καμπόσα ρούχα.

— Μὰ τί ἔχεις, γιὰτὶ εἶσαι καλὴ κίτρι- νη;

'Η Μαργὴ χαμογέλασε.

— 'Ετοῖ δὲν εἰμαι πάντα; Μπορεῖ νὰ- μαι καὶ κρυμμένη γιὰτὶ εἶνε κομμένα τὰ ἡπάτᾳ μου.

'Η Ζαμφὼ πῆρε ὕφος σοβαρὸ.

— Μπὰς ἔχεις σαρλίκι.

— Τί λὲς, καλὴ Ζαμφὼ;

— Αὐτὸ μούλεγε τώρα ἡ κόν' 'Αντριάνα.

Καὶ γύρισε στὴν ἄλλην.

— Δὲν μοὺ τῶπες;

— Μοὺ φάνηκε χλωρὴ ἡ κοπελλίτσα, εἶπε ἡ 'Αντριάνα μὲ διαταγμό.

'Η Ζαμφὼ ὁμως πῆρε δρόμο:

— 'Ακου νὰ σοὺ πᾶ, Μαργὴ μου, μὴ τρομάξεις, δὲν εἶνε τίποτα, μὰ μιά καὶ σοὺ τὸ μελετήσαμε νάρθῃς νὰ σοὺ τὸ κόψω.

Τὸ ξέρω καὶ τὸ κόψω ἀπὸ τὴ συχωρεμένη τὴ νενὲ μου μὲ κίτρινο μετὰξὶ καὶ μέλι. Οἱ γιαιτροὶ τὸ λένε χρυσὴ καὶ σοὺ θάζουρε δαῖτα. Μὰ τί ξέρουνε οἱ γιαιτροὶ ἀπὸ γη- τῆς. 'Εγὼ θὰ σὸτ κόψω καὶ θὰ σὲ κάνω ἐφτάγαννη. 'Αιντε νὰ φέρῃς μὴ στρὰ μετὰξὶ κίτρινο ἥσαμε τὸ μπόι σου καὶ πε- νήτᾳ δράμα ἥσαι, τρέχα.

'Η Μαργὴ κατατρομαγμένη γύρισε πίσω γιὰ νὰ φέρῃ τὰ γιαιτρικά νὰ της κόψῃ τὴ χρυσή.

'Η Ζαμφὼ εἶπε στὴν ἄλλην:

— Καλὰ πὺν τὴν εἶδες, κόν' 'Αντριάνα μου. Σὰ λείψανὸ ἦταν ἡ κακομοῖρα. Θὰ τοπὴ τὸ κόψω γιὰ τὴ ψυχὴ τῆς μάννας μου.

'Η 'Αντριάνα ἔφυγε. Σὲ λίγο κατέφθα- σε ἡ Μαργὴ μὲ τὸ κίτρινο μετὰξὶ καὶ ἕνα φλυτζάνι μέλι.

— 'Ελα μέσα καὶ ἔνοια σου, μὴ τρομά- ζεις, της εἶπε ἡ Ζαμφὼ.

'Ἐπῆρε τὸ μετὰξὶ, τὸ μέτρησε μὲ τὸ ἀ- ναστήμα της, τὸ ἔκοψε κατόπιν μικρὰ κομ- ματάκια καὶ τὸ ἔριξε σ' ἕνα ποτηράκι καὶ τὸ ἀνακάτεψε μὲ δυὸ κουταλιές μέλι.

Εἶπε ἀπὸ μέσα της κάποια γνεία καὶ τὸ ἔδωκε νὰ τὸ φᾶ ἡ Μαργὴ:

— Φάτο καὶ ἔνοια σου, θὰ γ

ΟΙ ΨΑΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΓΙΚΟΥ

ΡΑΜΟΛΙ

Έξελθον ανά τας οδούς λαμπρός και φλογόβολος, πλην όμως λίαν έξαφνα και ασδοκίτης ολως, ηοθάνθη να μοι κόπτονται ώπερ τυρός οι πόδες, καθόσον επεθύμουν όργιον προστυχώδες.

Γυναίκα! άπροσμέτρητοι παντού έκκυλοφόρου, αϊτινες άσκαρδομικτιέ μ' έκύτουν και ηπόρουν, διά τό τούσιν κάλλος μου τό έσσει νεάζον, τούθ' όπερ τας έθάρμωνα ως φάρος καταυγάζων.

Όλοι σκεδόν μου ήρεσον, κι' ίνα μη χείρον μπλέξω έήπρον την άπόφασιν τό θήλυ να έκλέξω, πού μετά πάσης χάριτος, άθρώδους, γυναι- (κείας), ταχέως θα μοι χάριζε στιγμές πολύ γλυ- (κείας),

Έξέλεξον μετ' ου πολύ μίαν μικράν ά- (φρώδη), προκλητικήν τά μέγιστα κι' άρκούντες σω- (ματάδη), κι' άφου αϊ άντιρρήσεις της δέν ήσαν σο- (βαρά), έλάβομεν την άγουσαν προς ένα σπαρέ.

Πλήν άποπειρασάμενος τό πρώτιστον φιλι έγινον όθμα πάραυτα οικτράς πανωλε- (θρίας), κι' εκείνη μοι έφώναξεν: «Βρέ, γέρο - (ραμολι), άνάκεις στην έξεκκοστή σειρά της έφε- (δρείας...!)»

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΓΙΚΟΣ

Ένας...τίμιος ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

—Πέτερ Κάρνεϊ! τού είχε τη ό δικαστής, πρό τριών ετών. Εί- σοι έγθρος της κοινωνίας. Οι τι- σοι άνθρωποι δέν εινε άσφαλείς, όταν κυκλοφορούν έξω έλευθεροί, καπει υποκείμενα σάν έσένα. Θα μείνης λοιπόν τρία χρόνια στη φυλακή...

Τρία χρόνια στη φυλακή... Δέν άργησαν ώστόσο να περάσουν. Κι' έλευθερος τώρα από μιά δδομάδα ο Πέτερ τριγύριζε έξω για τίς «βουλιές» του.

«Οι τίμιοι άνθρωποι δέν εινε πιά άσφαλείς! συλλογιζόταν ένα βράδυ, κρυμμένος στη στέγη μίας πολυκατοικίας με έξη πατώματα, άφου έξω ένώ θρίσκει αέρας έλευθε- ρος.

Όταν νύχτωσε κολλά άρχισε να κατεβαίνει άπ' την έξωτερική σιδερένια σκάλα. Σαμάρησε στο έκτο πάτωμα. Βρήκε ένα παρά- θυρο με τά παντζούρια ανοιχτά, μα καθώς έτοιμαζόταν να σπάση τό τζάμι, άναψε έσφαιρικά τό ήλε- κτρικό φως τού δωματίου. Ο Πέ- τερ τράβηξε τις δίπλες και κρυφ- οκρυφά...

Είχε υπή στη κάμαρα μιά γυ- ναίκα με τό νυχτικό της. Κρατού- σε ένα άνδρικό πανταλόνι κι' άρ- χισε να ψάχνη επιδέξια τις τσέ- πες. Έβγαλε ένα μάτσο χαρτόνο μισομπα. Κι' έπειτα κάθισαν γύρω της με προσφύξει κι' έκρυψε γρη- γορά τά χρήματα μέσα σ' ένα σκούρο δάσο πού βρισκόταν πά- νω σέ μιά θιβλιοθήκη. Έπειτα έ- βδυσε τό φως και βγήκε άπ' τό δωμάτιο πατώντας στις μύτες τών ποδιών.

—Φίνα τά κατάφερε ή κυρά! συλλογιζόθηκε ο Πέτερ. Σκέφθηκε επίσης ότι ήταν έ- πικίνδυνον να παραβείη τό πα- ράθυρο, άφου ύπήρχε κάποιος έυ- νητός στο διαμέρισμα... Καί κα- τέθηκε στο πέμπτον πάτωμα.

Εδώ τό φως ήταν άναμμένο. Γύρω σ' ένα τραπέζι, καθόντου- σαν τέσσερα πρόσωπα κι' έπαίζον μπριτζ.

—Άσσοο μπαστούνι! φώναξε μιά κυρία με πρσιόν φορέμα. Συγχρόνως όμως ο Πέτερ πα- ρατήρησε ότι πατούσε με τό πο- δαράκι της τό πόδι τού δικτατο- ρά, για να συνεννοηθή κρυφά μαζί του. Κι' εκείνος έσπυσε τό- τε με φωνάζη: —Τέσσερα! μπαστούνι!

—Πούφι!... μουμούρισε ο Πέ- τερ. Καί κατέβηκε στο τέταρτο πά- τωμα. Πριν φτάση όμως, μιά γυ-

ναίκα φωνή τόν έκαμε να κατα- λάβη ότι δέν θα ήταν τυχερώτε- ρος κι' έκεί.

—Έκαμα ένα όπτερογο ταξίδι, άγαπητή μου! Έλαγε ή φωνή. Πα- ρισί, Ριβιέρα, Μοντεκάρλο... Κι' εί- χαν μιά συνάντησι μ' έναν άν- θρωπο νοσητευτικό!... Μου ζήτησε να κρύγω επάνω μου μερικά δια- μάντια για να τά περάσω άπ' τό τελειώσω. Τα έρωσα λοιπόν κάτω άπ' τό φορέμα μου. Τα κατάφερα μιά χαρά... Όταν έπληξα έπειτα στο γραφείο του και τό έπείστε φως τά διαμάντια, μου έδωσε ένα τσεκ πού με άποκρίμιωσε για τά έξεδρα δολάριου τού ταξιδιού... Πώς σου φαίνεται ή περιπέτειά μου;

—Θαυμάσια!... Μου δίνεις τη διέθυνση αούτ'ό τού άνδρώπου; —Ιώως να έχη καμμία παρόμοια δουλειά και για μένα.

—Όλο και καλύτερα τά πά- με! μουμούρισε ο Πέτερ.

Κατέβηκε στο τρίτο πάτωμα. Κι' έκεί τό φως ήταν άναμμένο. Αυό άντρες καθόντουσαν σ' ένα τραπέζι έπιναν και μιλούσαν.

—Τό αυτόκίνητό μου είχε ξε- χαρβαλωθή. Έλεγε ο ένας. Σκέ- φθηκα όμως ότι θα ήμουν ήλιθος άν τό φανέρωνά στον Μπλέικ, πού μου τό είχε ζήτησει δανεικό. Πήγα λοιπόν σ' ένα τεχνίτη, ο ό- ποιος μου τό συνιμάξεψε. Έτσι, ό- στε να φαίνεται κανονικό, καί με δέκα λίρες ότι θα μπορούσε να τρέξη καμμία έκαστοτή χιλιόμε- τρα, πριν φαναιολογηθώ. Μου έ- φτασε αυτό!... Πραγματικά διαλύ- θηκε στα χέρια τού Μπλέικ, ο ό- ποιος μου πλήρωσε άναγκαστικά όλες τις ζημιές: τετρακόσια δολ- λάρια!

Ο Πέτερ έκανε ένα μορφασιό και κατέβηκε στο δεύτερο πάτωμα. Βρήκε πάλι τό φως άναμμένο. Τριόμαζε, βλέποντας ένα πόλιμαν μέσα στο δωμάτιο. Εύχνοα, ο ά- σπιος μου πλήρωσε άναγκαστικά όλες τις ζημιές: τετρακόσια δολ- λάρια!

—Σέ ποιά χέρια ένε, άνταθεή ή δημοσία άσφάλεια! ψιθύρισε ο Πέτερ.

—Απομακρύνθηκε κατόπιν άηδία ομένος και κατέβηκε στο πρώτο πάτωμα. Σκέφθηκε ότι ή τύχη τών βοηθόδων έπ' τέλους: Τό δω- μάτιό ήταν σκοτεινό και τό πα- ράθυρο μισανοιχτό. Ένώ ο Πέ- τερ ήταν έτοιμος να μπη, τόν στα- μάτησαν κάτι ψιθυρίσματα, άνα- στεναγμοί πνιγμένοι και ένας ή- χος φιλώ. —Αποτραβήθηκε άμε- σως διακριτικά, συντημένος να σβέσεται τόν έρωτα...

—Δέν έγω τό κοράγιο να σ' ά- τώ, άγαπη μου! έλεγε μιά άνδρική φωνή.

—Κι' όμως, εινε άνάγκη τη- σαυρέ μου, άπάντησε μιά φωνή γυναικεία. Μπορεί να φτάση ο

άγρος μου από στιγμή σέ στιγ- μή!

—Ο... Πέτερ κατέβηκε τά τελευ- τάσια σκαλοπάτια, θρέθηκε στον δρόμο και διευθύνθηκε προς τό πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα.

Εμπήκε, σταθηκε μπρος στο γρα- φείο τού άξιωματικού της υπρε- σίας και τού έλεγε: —Ηθα για να με συλλάβετε, κύριε άστυνόμο. Κλείστε με καλά στη φυλακή! Δέ νοιώθω τόν έαυ- τό μου άσφαλή με τόσους «τ ι μ ι ο υ ς α ν θ ρ ω π ο υ ς» πού κυκλοφορούν έξω έλευθεροί!

■ ■ ■

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΥ ΚΑΜΑ

Οι κάτωθι άναγνώστα μας πα- ρακαλούνται όπως διελέχον έκ τών γραφείων μας (μεταξύ 10 π. μ. και 1 1/2 π. μ.) και παρακάθον τον άπάντησιν τού Δρος Κάμα:

Μαριάννο Γιασεμί Α. Μ. — Εν- ριέττα — Σκιά της νύκτας Ε.Σ. Ε. — Δυστοχήμενη νέα Ε. Π. — Ζωζώ Ντ. — Παγώνα — Αγιάν- να Τ. Κ. Α. — Βαιτερέ — Λευ- κούλα — Γιούκι Σάγ — Μπαίλα Σ. Τ. — Έδελινα 21 — Κ. Ν. Π. — Παράξενο κορίτσι — Μικρή πριγκίπισσα Γ. Δ. — Μελαχροινή όρεβίτς — Οδέττι Ν. Β. 825 — Εφη Κανελλοπούλου — Βαρβά- ρα Προκόπη. — Ρέλλη Ζαχαριού- λου — Αρσινόη — Φεγγαρόλου- στη θραδία Σ. Ρ. — Αγνώστα Σ. Α. — Μαρινέλλα Ρ. 41 — Χρυ- σά νεανικά όνειρα — Νότα Σαγ- κριώτου. — Αλιαν Αλιαν — Κο- ρίνα Σάμου — Μικρούλα Τ. Μ. — Γιούλκκα — Σκανδαλάκι Ν. Γ. 13 — Σπανιόλκα μάτια Ι. Μ. 6. — Λινέττα Σ. — Αλιαν Άντουαν Ε. Α. — Ρέα Ι. — Χαμένα όνειρα Κ. Κ. — Χαρικλέα Παπαγιαν- νού — Ν. Τσούτου — Γιολάν- τα Α. Κ. — Ειρώνικό χαμόγελο Α. Μ. — Λιάννα Α. Β. — Ντολο- ρες Ε. Α. Α. — Απογοητευμένη φαιάριμ — Μικρομεγαςος — Λιά- να Σ. Α. Κ. — Νοσταλγία Β. Π. — Μπαίνα Μ. Σ. — Άλεξανδρήν — Απελιμένη Νανά — Μάστερ Χ. — Αποσιτισμός Α. Ε. — Ντιάννα Σ. Σ. — Άντωνία Μπε- λαφίνα — Λευκή άνεμώνη Α. Π. — Λουδούνη τού βράχου Μ. Γ. Ε. Γ. Π. 29 (Άμπελοκητο...). — Πονε- μένη ψυχή Ε. Δ. Β. Σ. Α.

ΜΑΙΡΗ ΜΑΛΙΓΚΑ 23.33 — Η ύγεια σας θα βελτιωθή άλλα παν- τως πρέπει να την προσέχετε πολύ στο μέλλον. Τό σμειον αυτό εινε εκείνο πού πρέπει να προσέχετε περισσότερο από κάθε άλλο. Τό όροσκοπίο σας άποκαλύπτει ότι έχετε μεγάλην έξυπνάδα και έμ- φυτη διαίσθησι, πού σας κάνει να διαβάσετε σχεδόν άμεσως τις σκέ- ψεις τών άλλων. Δέν θα δοκιμά- σετε μεγάλες άπογοητεύσεις στην ζωή σας γιατί ή συνείδησή, πού κινδύνει σάς προφυλάσσει από κα- θε κακοποία. Φύλασση ήρωιστή- ρια, έπιφυλακτική και υπομονη- τική, έχετε μεγαλύτερες πιθανότη- ρες ά εύχησθε στην ζωή άν δέν διασθήτε να παντρευθήτε. Λίγα παιδια θ' άποκτήσετε. Η ύγεια σας εινε έκτεθειμένη σε διάφορες ασθένειες, πάντως θα ζήσετε πολ- λά χρόνια. Τυχρή σας ήμέρα ή Δευτέρα, χρώμα σας τό καφε- σκούρο και τό μωβ, λίθος σας ο μέλας όνυξ και τό ρουμπίνι. Άν- θος σας τό κόκκινο τριαντάφυλλο μέταλλον ο άργυρος και άριθμός σας τό 26.

ΑΠΕΛΤΙ ΣΜΕΝΗ ΥΠΑΡΞΙ Σ. — Προσέχετε τά αταθίσματά σας. Η καρδιά σας θα δοκιμάση πόνους και μεγάλες άπογοητεύσεις. Προ- σοχή στο γλυκόλογα τών θαυμα- σιών και κατακτητών, τών όποιων ήμπορείτε με μεγάλην εύκολία να πείσετε όθμα. Σοβαρή, έπιφλα- κτική, απειληλή με πλούτον έσω- τηρικής ζωής άποφασιστική, έξει- ρητικά δραστήρια και έργατική, παρουσιάζεσθε πολύ άξιασπότη ήταν όμως σάς προσβάλουν εύλο- γιστή να έκδικηθήτε. Έχετε φαν- τασία, παρατηρητικότητα και ά- καμψη θέληση. Έλαττώματα: δε- σποτική, αυταρχική, σάς άρδεις να διατάσσετε. Προσοχή στα έ- λεκτάματα σας αυτά πού δέν ά- ποκλείεται να σας κάνουν δυστο- χιμένη στον οικονομικό σας είο- θά άποκτήσετε πολλά παιδια και θα κάνετε πολλά ταξίδια. Τυχρή σας ήμέρα ή Τετάρτη, χρώ- μα σας τό κόκκινο της φωτιάς, λίθος σας ο άμέθυστος. Μέταλ- λον ο σίδηρος και τό νικέλι, άν- θος σας ο μενεξές και άριθμός σας τό 14.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΝ

Αι κοσμικαί επιδράσεις κατά την ευουμαα από 21ης Ιανυα- ρίου μέχρι 2 Άπριλίου έχουν ως άκολουθως:

Ώραι κατάλληλοι:

1) Διά τας ύποθεσεις και τας έπιχειρήσεις σας: 3.30 — 5.30 π. μ. της Τρίτης (30), 5 — 7.15 π. μ. της Παρασκευής (2).

2) Διά τά χρηματικά ζητη- ματά: 10 — 11.45 π. μ. τού Σαβ- βάτου (27), 6 — 8 π. μ. της Δε- τρας (29), 1 — 4 π. μ. της Πέμ- πτης (1).

3) Διά την άγοράν λαχειών. Αι πρώται ώραι της Δευτέρας (29), 2 — 5 π. μ. της Τετάρτης (31), 11 π. μ. — 3 π. μ. της Πα- ρασκευής (2).

4) Διά τά τυχερά παιγνίδια: 6 — 11 π. μ. της Κυριακής (28), 4 — 7 π. μ. της Παρασκευής (2).

5) Διά τας αιοθηματικές συ- ναντήσεις σας: 4 — 6.45 π. μ. της Δευτέρας (29) και αι πρ- ωται ώραι της Πέμπτης (1). 6) Διά γάμους της Κυριακής (27), 2 — 4 π. μ. της Κυριακής (27), και 5—7 π. μ. της Πέμπτης (1).

7) Διά τό μέλλον σας γενι- κώς: 2 — 3.30 π. μ. τού Σαββά- του (17) και 5 — 7 π. μ. της Πέμπτης (1).

ΠΡΟΣΟΧΗ! Μην πιστεύετε στις ύποσχέσεις πού θα σας δο- θούν την Πέμπτην Ινν Άπρι- λίου!

—Μεγάλη όκνηρη, ή οποία ήμ- πορεί να βλάψη πολύ την καρρι- ρα σας. Δέν εινε άσχημη να ό- νειρεύεται κανείς. Η υπερβολή όμως εινε επιβλαής. Έχετε πολ- λά προτήρηματα τά οποία μπορεί και να μην εινε φανερά. Είσατε συγκεντρωμένος άγαπάτε τη μο- ναχία, την σκέψη και τά ιστορι- κά βιβλία. Συνήθως άποφεύγετε να δείχνετε τά καλά πού κρύβετε μέσα σας. Μεγάλος σκεπτικιστής ρέπετε προς τη μοναχία. Η με- λέτη σας έλκυει, ιδιαίτέρως. Μη διασθήτε να παντρευθήτε, θα έ- χετε τότε περισσότερες πιθανότη- τες να επιτύχετε στην έκλογή σας. Δέ άγωνισθήτε στη ζωή σας, άρ- γότερα όμως θα γίνετε οικονομί- κως άνεξάρτητος. Τυχρή σας ή- μέρα ή Τρίτη, χρώμα σας τό κα- φέ, λίθος σας τό ρουμπίνι, άνθος σας ή βιολετιά, μέταλλον ο χρυ- σός και άριθμός σας τό 10.

Δρ ΚΑΜΑ

...Ένας άνθρωπος 80 ετών έ- χει καταναλώσει 23 χρόνια σε ύπνο.

...Η περιήγησι νήσος Άτλαντίς πιστεύεται ότι ύπήρξε πρό 10.000 ετών.

...Η γλώσσα της καμηλοπα- ράλεως έχει μήκος δύο ποδών.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γιά να λάβετε άπάντησιν τού Δοκτορος ΚΑΜΑ, πρέπει άπαραίτητως να τού άποστεί λετε τά έξής στοιχεία: Έ- τος, μήνα, ήμερομηνία και ώ- ραν γεννήσεως (ή τέλευ- τάια κατά προσέγγισιν), φυ- λον και χρώμα μαλλιών. Κα- θώς και δικαίωμα έκ δρχ. 1000, δια μίαν πλήρη άπάν- τησιν.

Οι άναγνώστα μας τών έ- παρχιών πρέπει να μάς ά- ποστέλλουν και την διευ- θύνσιν τών προκειμένου να λάβουν έκτενν και πλήρη άπάντησιν.

Οι άναγνώστα μας Άθη- νών και Πειραιώς θα λαμβά- νουν την άπάντησιν τών ά- πό τά γραφεία μας καθ' έ- κάστην μεταξύ 10 π. μ. και 1 1/2 π. μ. Για να πάρουν δέ άπάντησιν εντός 5 ήμερών, πρέπει να παραδώσουν την έπιστολήν τους ιδιοχείρως εις τό ειδικό τμήμα τού γρα- φείου μας.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Η χρήση τών καλλυντικών στην έποχή μας εινε γενικώς σέ τέτοιο βαθμό διαδεδομένη — τό- λμα να πώ ότι άρχίζει από την κοινία — όστε θα ήταν πολύ δύ- σκολο να συμβουλευθή κανείς την μη χρησιμοποίησι των. Έν τού- τοις επειδή καθημερινώς στην πε- λατεια μου έλέωθό θύματα έκ της παραλόγου, υπερβολικής και άνεπ- μέτρου χρήσεως τών θεωρώ κα- θήκον μου προς τούς άναγνώστες της στήλης αυτής, να γραφώ σή- μερα μερικά πράγματα πού πρέ- πει να γνωρίζουν.

Απλάση, για τούς κινδύνους και τις παθήσεις πού συχνά δια- τρέχουν στίς διαδεδομένες πο- λυές επιδράσεις τών διαφόρων καλλυντικών! Πρέπει λοιπόν γενι- κώς σχετική με τά καλλυντικά, να γνωρίζετε εν πρώτοις 1) ότι ή γενική ύγεια εινε τό καλύτερο καλλυντικό. Η φυσική όμορφη ή όποια λάμπει παντού και πάντο- τε άνευ ειδικής τεχνικής προ- τομασίας και ή ζωτικότητα εν γέ- νει, εξαρτώνται κυρίως από την γενική υγεία και από ένα σώμα πού λειτουργεί κανονικά. 2) Ό- τι τά καλλυντικά δέν πρέπει να χρησιμοποιούνται πρό τού 17ου έ- τους χωρίς ειδική αΐτια, ως λ.χ. στην περίπτωση της πολύ έπαι- ρισίας ή αντίθετος της πολ- λυ λιπαρώς, της άποκρυσμω- σής σμαγνών άντισυθητικών ούλων ή παραμορφώσεων κλπ. Κάτω τού 17ου έτους πρέπει να τηρούνται όρισμένοι όγεινικοί κανόνες και ή αποφυγή παντός φυσικού ή χημ- ικού έρεθισμού της επιδερμίδος. ελ- ποτέλεσμα τών όποιων πάντως εινε ή καταστροφή της φυσικής αν- θρωπικής και της ζωτικότητας. Οι φυσικοί ή χημικοί έρεθισμοί εινε: ή χρήση σκάνων, ή υπερ-βολική ήλιοθεραπεία, τό πολύ κρύο, ή χρήση επί τού προσώ- που ισχυρών φαρμάκων πρό- δραπτευτικών σκοπών κλπ. και 3) όταν άρχισή ή χρήση τών καλ- λυντικών, εινε άδύνατος πλέον ή διακοπή των. Πρέπει άκόμη να γνωρίζετε ότι πολλές φορές από την χρήση καλλυντικών σέ πολλά άτομα και ιδίως όταν αυτά δέν εινε άγνά άλλα και ακατάλληλα στην ποίησιν και την άντοχή της επιδερμίδος τών προκαλούνται τοπικές και γενικές διαταρα- χές. Απλάση άπολείπει της επι- δερμίδος, ευρυθρόνη και πρήξιμο τού προσώπου, πυώδη έξανθήματα συνοδεύομενα από φαγούρα και έλασρό πυρετό, έκείμεναι συμ- πτώματα σ' ολόκληρο τό σώμα και άλλες δερματικές αλλοιώσεις. Κυρίως επικίνδυνα έκ τών καλ- λυντικών εινε οι κρέμες πού πε- ριέχουν υδρόχρυσο, τά άποψυλ- ωτικά πού χρησιμοποιούνται για την άφαίρεσι τών τριχών και οι βαφές τών τριχών πού περιέχουν μόλυβδο και νιτροκό άργυρο. 1. ο μολύβδος δέ οί όπαρες τών τριχών διατείνονται εις άκρον επικίνδυνες, ός προκαλούνται πλιν τών τοπικών φαινομένων, όξείας και χρονίας δηλητηριάσεως.

Εις τάς χρονίας δηλητηριάσεις ύποπνούνται ή λευκοματωρία ή ή οδρία και άλλες παθήσεις τού νεφρόν, όφελόμεναι εις την συ- γνή και μακράν κατάχρησιν δια- φόρων βαφών.

Συμπερασματικώς τονίζω, ότι δέν πρέπει να χρησιμοποιούν ά πολύτας τριχοβαφές, κοσμητικά ή φάρ άγνώστου συνθέσεως: 1) άτομα πού πάσχουν από έξανθή- ματα, δερματικές παθήσεις ή έκ- ρεμα. 2) Άτομα τών όποιων τό δερμα τού προσώπου και πρό πάν- των τού τριχωτού της κεφαλής, παρουσιάζει μικροεξανθήματα, σπυράκια ή άφθονη άπολείπει έμ- ρα ή λιπαρή και 3) άτομα πού πάσχουν από τό σπικτό ή τά νε- φρά των.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος - Δερματολόγος

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟ. ΛΟΓΟΣ

«Είμαι δημόσιος υπάλληλος ή- λικίας 37 ετών, με καλή δημοσία θέσι και προστυχία καλύτερας έ- ξελίξεως. Συνδεομαι με μιά κο- πέλλα τόσο, πού μου εινε άδύνα- τό να χωρισθώ άπ' αυτήν. Δέν εινε πλούσια, ούτε και περγαμινές οικογενειακό όνόςματος έχει, μα έχει κάτι πού τόσο χρόνια ζη- τούσα να έχω: καλωσύνη, μιά ψυχή άγνη, τέλος, κάτι πού μου εγγυάται όλα τά πλούτη πού δέν στηρίζονται στο χρήμα. Εινε κα- τά δεκαπέντε χρόνια νεώτερη ά- πό μένα και ίσως έχει να όφει- λεται τό έλάττωμα πού έχει, να μεταβίβη σέ τρίτους, ό,τι κι' άν της πώ. Ίσως τό έλάττωμα αυτό να προέρχεται και από την υπερ-βολική χαρά πού αλαθώνεται για την άσπλη πού της έχω και την ευτυχία πού εινε βεβαίη ότι θα της προσφέρω. Μου γεννιάνται ό- μως τά έξής έρωτηματα: τάρτα πού ή έννοιας μας εινε ζήτημα μικρού χρόνου: Η άσπλη πού αλαθόνο- μαι γι' αυτήν — και την άσπλη συγχρόνως σάν φίλη μου, σάν έ- ρωμένη μου, σάν γυναικα μου, σάν παιδί μου — ή άσπλη μου λέω αυτή εινε άρκετή ν' άντικα- ταστήση, να συμπληρώση ό,τι κε- νώ μπορεί τυχόν να προέβη από τη διαφορά της ήλικίας;

Επειτα τί πρέπει να μετασε- ρισθώ για ν' άποβάλω τό έλατ- τωμά έκείνο; Θα εινε για μένα τρομερό να πάρω την άπόφασιν με ή μη της έμπιστεύωμαι τίποτε. Αύ-

το πάχυντο σαλιγκάρι δια- νύει άπόστασιν ενός μιλίου μέσα σε...δεκατέσσερες ήμέρες! Τά 15 τηλεγραφικά καλώδια, πού διέρχονται τόν Ατλαντικό ώ- κεανό στοιχίζουν 17.000.000 λί- ρων. Η δεσποινίς Λίμπερτυ Μπέλλ από τό Κόουοντ της Άμερικής έχει να κομψή έναν ολόκληρο χρόνο.

Ένα άλλοκοτο όνειρο

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

—Απόψε μαμά, είδα ένα πα- ράξενο όνειρο, είτε ή Ζανέτ Όρ- μουά ενώ καθόταν άντίκρυ στη μητέρα της για να πάρουν μαζί τό πρωινό ρόφημα.

—Τι όνειρο είδες, παιδί μου; —Είδα ότι καθόμουν στην άκρη ποταμιά, κάτω από την ίπια, ό- πως συνήθιζα να κάνω κάθε πρωί.

—Έξαφνα ή καμαριέρα μας μου έ- φερε ένα έπισκεπτήριο. Τό πήρα και τό διάβασα. Τό μυστήριο αύ- τό έλεγε: Μαγδαληνή Κονσταν- τίν.

—Κι' ύστερα; —Υστερα;... Τίποτα μαμά. Ένοιωσα ένα βάρος στη καρδιά και έζυμνησα.

—Τ' όνειρό σου παιδί μου δέν λέει τίποτα. Κώποτε θα είδες ή θ' άκουσες αυτό τό όνομα θαμει- νη χαρμυμένος στη μνήμη σου και άποψε τη νύχτα τό ξαναθυμήθη- κες. Μη σκοτίζεις λοιπόν τό μυα-λό σου με τέτοια πράγματα...

—Έχεις δικιο, μαμά, είτε ή Ζανέτ. Τ' όνειρο αυτό δέν λέει τίποτα.

Κι' άρχισε να τραγουδά. Έ- πηγε έπειτα να μαζέψη λουλούδια άπό τόν κήπο και λησιμονού τό έπισκεπτήριο της Μαγδαληνής Κονσταντίν.

Όσοσο, ένα πρωί, έβλεπα ά- πό μερικές βδομάδες είτε πάλι στη μητέρα της:

—Την ξαναείδα, μαμά... —Ποιά, παιδί μου;

—Απόψε είδα στον ύπνο μου ότι περποτούσα στον κήπο μας. Ξα- φνικά παρουσιάστηκε μπροστά μου μιά νεαρή ψηλή γυναικα πού την έβλεπα για πρώτη φορά. Εί- χε μαύρα ξανθά μαλλιά, χτενι- σμένα άπάνω. Μου χαμογέλασε. Με πλησίασε, με έπιασε από τό χέρι και μου έλεπε:

—Έγώ, έρείς, είμαι ή Μαγ- δαληνή Κονσταντίν... Την είδα στην αίσθησιν ένα δυνατό πόνο στη καρδιά και έζυμνησα.

—Είσαι τρέλλα Ζανέτ! της εί- πε ή μητέρα της. Πρέπει να κά- νεις άλλογητέ αέρος. Θα πάς να περάσεις ένα μήνα με τις ξαδέρ- φες σου στην μεσημβρινή Γαλ- λία... Εκεί άσφαλώς θα λησι- μώσης αυτή την Μαγδαληνή Κον- σταντίν...

Σε λίγες μέρες ή Ζανέτ άφη- σε τη δίπλα της μητέρας της με- τόν ώραίο κήπο και πήγε στις έ-

τό θα έσήμαινε ψυχική άσπια. κρινού και δέν θέλω να έχω μυ- στικά άπ' αυτήν.

Έχω και άλλους πη, ότι ή δι- ασφορά της ήλικίας, όταν βέβαια δέν εινε σημαντική, δέν παίζει ρόλο στην ευτυχία ενός ζευγα- ριού. Αυτή φυσικά εινε ή γνώμη μου. Δέν μπορεί να δημιουργηθή κενό όταν ύπαρξη άμοιβαία άγα- πη και κατανόησης. Μά γι' αυτά τά δύο, πρέπει να εινε κανείς βέ- βαιος πρό τού γάμου. Στην προ- κειμένη περίπτωση, μπορεί ή νέα αυτή να εινε άρκετά νεώτερη σου μα δέν εινε πιά στην ήλικία πού μπορεί να θεωρηθή παιδί. Μιά κο- πέλλα 22 χρόνων εινε πιά σήμε- ρα γυναικα. Γι' αυτό πρέπει, από τώρα να ύπαρξη έκ μέρους της ή τόσο άπαραίτητη για την ευτυχία σας κατανόησης. Πρέπει να σέ κα- ταλαβάνη σ' όλα τά έπίθετα πού άφορούν τις σχέσεις σας. Πρέπει να νοιώση, ότι όχι μόνον γιατι σε δυσαρεστή, όφελει ν' άποβάλ- λη τό έλάττωμα αυτό, μα κι' ά- κόμη ότι ώρισμένα πράγματα εινε καλύτερα να τά φυλάμε ζηλό- τυπα μέσ' στην ψυχή μας. Τά έκ- θέτουμε σε κινδύνους όταν τά κοι- νολογούμε...

Κα ΡΕΑ Ρ.

...Τό παχύτερο σαλιγκάρι δια- νύει άπόστασιν ενός μιλίου μέσα σε...δεκατέσσερες ήμέρες! Τά 15 τηλεγραφικά καλώδια, πού διέρχονται τόν Ατλαντικό ώ- κεανό στοιχίζουν 17.000.000 λί- ρων.

...Η δεσποινίς Λίμπερτυ Μπέλλ από τό Κόουοντ της Άμερικής έχει να κομψή έναν ολόκληρο χρόνο.

...Τό δίκτυο της άφρόνης άπο- τελείται από 4000 κλωστές;

...Τό άλάτι πού περιέχουν όλες οι θάλασσες της γής καταλαμ- βάνει χώρον 7.000.000 κυβικών χιλιομέτρων;

...Στην Βιβλιοθήκη τού Βασι- λεύου στη Ρώμη, ύπαρχει μιά Βί- βλος πού ζυγίζει 35 οκάδες;

...Η Βραζιλία κατέ μεσον ό- ρον παράγει 460.000 τόννους κα- φέ τό χρόνο, έλλοδήσθ 4)5 της παγκοσμίου παραγωγής;

...Τό δίκτυο της άφρόνης άπο- τελείται από 4000 κλωστές;

...Τό άλάτι πού περιέχουν όλες οι θάλασσες της γής καταλαμ- βάνει χώρον 7.000.000 κυβικών χιλιομέτρων;

...Στην Βιβλιοθήκη τού Βασι- λεύου στη Ρώμη, ύπαρχει μιά Βί- βλος πού ζυγίζει 35 οκάδες;

...Η Βραζιλία κατέ μεσον ό- ρον παράγει 460.000 τόννους κα- φέ τό χρόνο, έλλοδήσθ 4)5 της παγκοσμίου παραγωγής;

...Τό δίκτυο της άφρόνης άπο- τελείται από 4000 κλωστές;

...Τό άλάτι πού περιέχουν όλες οι θάλασσες της γής καταλαμ- βάνει χώρον 7.000.000 κυβικών χιλιομέτρων;

...Στην Βιβλιοθήκη τού Βασι

-Πιστεύω να μου ευχαρι-
σετε, κυρία μου, το μισρό
αυτό λάθος! Υπηρετούσα
εξηπότε προηγούμενως βέ-
να μισρείο για κυρίου.

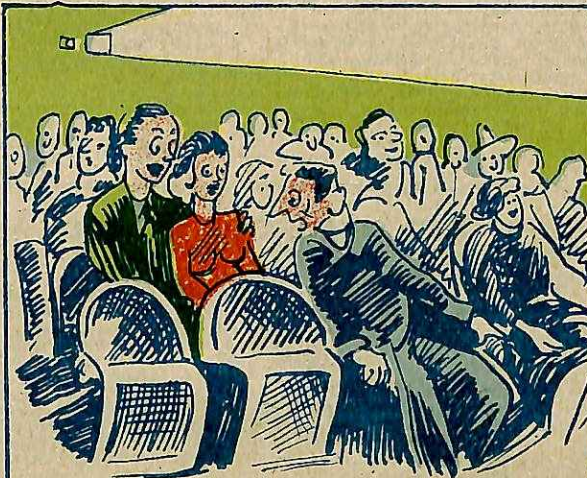
ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

-Εμπρός! Γραφείο τηλεπροφωτών; Θα ήθελα να μάθω
ποσο ικανόν 24 φορές 46;...

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

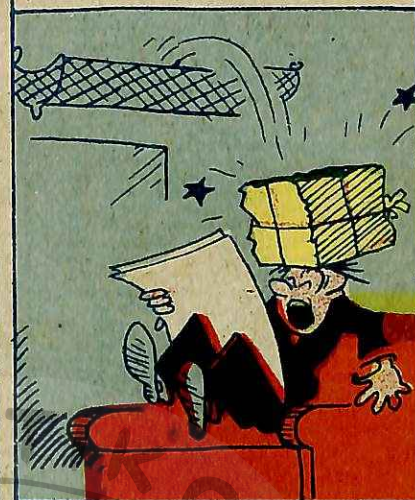
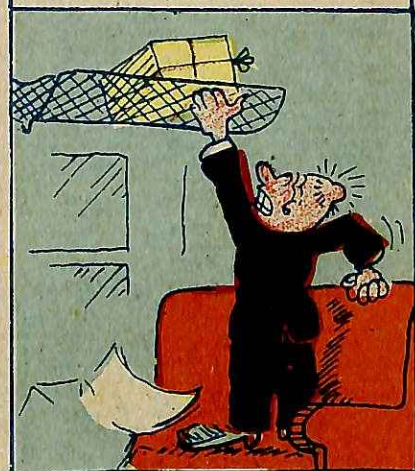
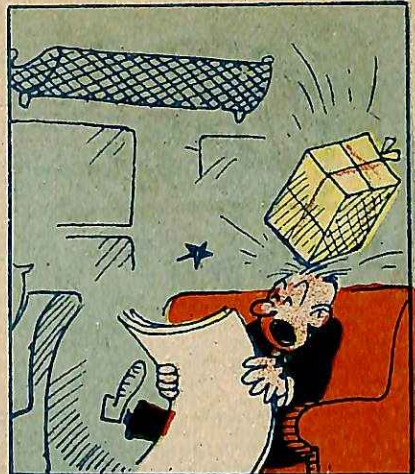
-Κύτταξε αυτόν τόν πίνακα, είναι α-
τελείωτος.
- Γιατί;
- Γιατί ο ζωγράφος έφαγε τὰ μοντέλ-
λα προτού τόν τελειώσει!

'Αν αγαπιώσατε, παντρευθήτε, υάνετε ότι δια-
βολό θέλετε, μά αφήστε με επί τελους να παρα-
υποδυθώ με τήν πνευχία μου τὸ έργο!!!

Η ΧΟΝΤΡΗ: Ζαχαρία, πρέπει να μου πάρης έναν άλλο μαθρηφτη. Αυτός δεν με χω-
ράει πια.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ